

"Dynastiets fall" av Rune Henning Johansen: Første kapittel av romanen "Blyantspisseren"

Bjarne Benjaminsen

Rune Henning Johansen er tidligere presentert i Nye NOVA med den fornøyelige novellen ["Tur i måneskinn."](#) Johansen sto bak 7 av 13 noveller i antologien NOVA 2000 (Bok- og magasinforlaget 2000).

Ifjor høst ga dessuten forfatteren ut en roman via publiseringstjenesten BoD. Romanen heter Blyantspisseren, og er foreløpig ganske ukjent for de lesende masser.

Nye NOVA publiserer herved forordet og første kapittel av romanen, til glede for lesere i alle avkroker i allslags vær der ute.

Blyantspisseren

Forord

Signalet ble oppdaget, mottatt og tolket. Det inneholdt både lyd og bilder. Bildene var så like hverandre at det måtte være en film. Nederst var det et grått rektangel med hvite symboler.

Radio~Télé~Luxembourg

Bildet ble vist på begge sider av skjermen, den ene siden speilvendt av den andre. Foreløpig kunne ingen vite hva som var korrekt. At det ikke ble opp-ned, eller rotert nitti grader, var basert på erfaringer. Sikt er som oftest kodet fra toppen og nedover.

Lyden var noe mer annet en kommunikasjon for å formidle informasjon. Noe kunstnerisk.

Et vesen kom inn i bildet fra den ene siden. To ben. Et hode på toppen. Visstnok to like organer for visuelle observasjoner. Bevegelsene ble analysert med tanke på gravitasjon og skalering.

Nye symboler i rektangelet med tekst.

"Tu te reconnaîtras"

Og dette ble igjen byttet ut med andre symboler.

Anne~Marie DAVID

Lyden ble mer kompleks. Noe av den kom mer eller mindre synkront med bevegelser i ansiktet. Noen prøvde å tolke det de så og hørte. Andre bare nøyde seg med å nyte dette. En vakker rase! Lydene var fortsatt merkelige, men samtidig også behagelige, på en merkelig måte.

Jorden var oppdaget.

Dynastiets fall

Kent

Det begynte midt på natten. Jeg hadde hatt en litt fuktig fredagskveld på byen. Direkte full ble jeg ikke. Men likevel var jeg ikke helt edru, i hvert fall ikke juridisk. Jeg hadde i hvert fall ikke lov til å kjøre en bil. Uansett ble det siste gangen jeg skeiet ut på den måten.

Noen uker tidligere hadde jeg rundet 27 år. En kort status for livet mitt som en mann som for hadde rundet et kvart århundre: Ugift. Enslig. Egen leilighet. Rimelig god økonomi. God helse. Og et passelig antall venner.

Noe mer enn dette hadde jeg hverken planer eller ambisjoner om. Jeg hadde et enkeltmannsforetak med analyse av web- og datasystemer. Denne virksomheten gikk for det meste greit. Stort sett jobbet jeg også helt alene. Jeg visst jeg kunne ha tjent mer hvis jeg satset litt. Men jeg foretrakk det med ikke å ha for mye jeg måtte gjøre. Jeg satte også pris på friheten med ikke å ha noen ansatte. Det var mye papirarbeid jeg slapp på denne måten. Jeg likte også muligheten for å kunne ta en tur i marka når det var fint vær. Eller kanskje en tur til stranden hvis det var sol og varme? For ikke å snakke om friheten med å kunne ta meg en Sydentur hvis og dersom det passet.

Damer? Noen hadde det vært. Men så langt hadde jeg ikke truffet noen som det fristet å tilbringe resten av livet sammen med. Ønsker om barn og arvinger hadde jeg uansett ikke. Mange ville kanskje påstå at ikke bare var jeg kjedelig, men også umoden? Det var noen damer som hadde sagt det rett ut. De mente altså jeg var både kjedelig og umoden. Rett og slett barnslig! Ikke utenkelig at de hadde rett i det. Voksne menn skulle visstnok ikke lese tegneserier? Jeg gjorde det, og det likte ikke disse damene. Dem om det! Det var ikke bare snakk om tegneserier. Jeg leste mer enn de fleste, om det meste. Romaner, biografier, historie og altså tegneserier. Men det var tegneseriene damene la merke til.

Jeg var altså enslig, og regnet med å være det også fremover. Det var i det minste noe slikt jeg håpet på. Fri og frank, og muligens ikke helt voksen sånn rent mentalt.

Men så skjedde det *noe*.

Selvsagt opplever alle noe spesielt i livet sitt, som oftest flere ganger. Et eller annet *noe* som gjør at livsløpet tar en helt annen retning. En forelskelse, en ulykke, et jobbtilbud eller en aller annen pussig tilfældighet.

For meg skjedde dette altså en fredagsnatt om våren. Det var akkurat på den tiden da skiføret raskt forsvinner i Osloomarka og varmen slår til. Avisene har gjerne en reportasje om de første barna som bader ute i Oslofjorden. Det er først da det frister å teste utestedene nede i sentrum. Det vil si litt flere enn bare de utestedene som har varmelamper og pledd for at man også om vinteren kunne ta seg en røyk til pilsen.

Sammen med noen venner hadde jeg vært en tur på byen denne fredagen. Vi hadde testet noen av

disse stedene med uteservering. Litt drikke, litt mat og enda mer drikke. Det ble nattbussen hjem. Alene! Noen av de siste drinkene var kanskje mest en trøst fordi jeg innså at jeg ikke fikk plukka opp noen damer den kvelden.

Det var kanskje en tabbe å ha på meg strømper av forskjellige farger? For jeg hadde fått rimelig god kontakt med en ganske så bra dame litt tidligere på kvelden. Og det lå tydeligvis an til at jeg kunne bli med henne hjem. Men så oppdaget hun disse strømpene mine. Det å ha to ulike farger var et bevisst valg fra min side. Som oftest rød på venstre fot, blå på høyre.

Selvsagt var dette også ofte litt praktisk siden jeg var en rotekopp, spesielt hvis jeg ikke brød meg om fargene i det hele tatt.

Slik bruk av strømper gjorde at jeg ofte kom i kontakt med damer. De ble nysgjerrige, de spurte og jeg kom med en lang og forhåpentligvis morsom forklaring. Noen damer ble skeptiske, det er så. Men de fleste så det humoristiske i dette. Kan det være at damer flest trenger en eller annen unnskyldning for å velge akkurat den eller den typen? Det å ha strømper med forskjellige farger, kunne være nettopp en slik unnskyldning? Jo, da, slike umake strømpepar kunne altså fungere som et sjekketriks. Men kun hvis jeg hadde en morsom forklaring på lager.

Nå husker jeg ikke lenger hvilken forklaring jeg gav akkurat den jenta. Uansett fungerte den forklaringen svært dårlig. Jeg kan klart erindre det siste jeg så av henne før hun snudde seg og gikk bort. Det var det typiske blikket som tydet på at hun lurte på om jeg rett og slett var mindre begavet. Bedre ble det ikke at hun deretter gikk bort til noen venninner. Hun fortalte tydeligvis et eller annet om meg. For jeg så at også de jentene gav meg de blikkene som klart viste at de lurte på hva slags håpløs type jeg egentlig var.

Altså ble det i stedet enda mer alkohol på meg den kvelden. Og dette drakk jeg sammen med mine like uheldige kamerater.

Jeg hadde med tiden fått en viss erfaring med å drikke litt for mye og likevel unngå en for sterk hodepine dagen etter. Trikset bestod i å presse inn i meg en halvliter vann før jeg gikk til sengs. Hvorfor det virket, er noe jeg fortsatt ikke vet. Kanskje det hadde noe med at alkohol er vanddrivende?

Ikke dumt det rådet om at gutta skal pisse blankt!

Men det kunne også ha noe med at jeg ofte fikk vondt i hodet av å sove for lenge. Med en halvliter ekstra vann i kroppen før jeg la meg, var jeg pent nødt for å stå opp tidlig. En full blære kan være den beste vekkerklokke i så måte.

Nå var det ikke bare vann som gjorde at jeg måtte opp igjen allerede ved halv-tre tiden om morgenen. Jeg hadde spist noe sterkt krydret indisk mat tidligere på kvelden. Og den maten, sammen med alkoholen, gjorde merkelige ting med magen min. Kort sagt måtte jeg en tur på do før jeg kunne sove videre. Den doturen var for både nummer én og to.

På den tiden bodde jeg altså alene. Og jeg hadde det ikke så veldig ryddig. Jeg hadde det rett og slett rotete. Ekstremt rotete! Av og til så rotete at det var direkte pinlig.

En jente som hadde sett noe av rotet mitt, kom senere til meg med en utregning om hvor mye alt dette kostet. Så og så mye kostet én kvadratmeter bolig der jeg bodde. Så og så mange kvadratmeter brukte jeg til kun rot. Altså ble det et ganske høyt beløp hvert år.

- Har du noe som helst i alt dette rotet som er verdt så mye?

Nei, selvsagt hadde jeg ikke det.

- Så hvorfor tar du ikke bare og kaster alt sammen?

Godt spørsmål! Men jeg var vel for lat. Frykten for at det var noe der jeg ville savne? Og så var det alle sentimentale minnene. Ja, dumt! Og spesielt dumt den gangen en annen jente trengte å låne en støvsuger. Jeg tok henne med til den stappfulle boden hvor jeg hadde minst tre gamle støvsugere lagret. Hun bare måtte da hun så alt rotet der.

- Si meg, Kent! Kaster du aldri noe?

- Vel, jeg kunne kanskje begynt med gamle støvsugere?

Ja, jeg vet det var et dumt svar! Et godt svar, men likevel dumt, dumt, dumt! Heldigvis tok hun det humoristisk. Men dumt var det uansett.

For, ja, jeg var en rotekopp!

På badegulvet hadde jeg ofte to hauger med klær. Den ene haugen var med klær som skulle vaskes, den andre haugen bestod av klær som var vasket og tørket. Jeg bare utsatte og utsatte det å gå gjennom den haugen. Det verste var at begge haugene ofte var så store at de begynte å overlappe hverandre. Det var ikke alltid jeg hadde oversikt over hvilke klær som tilhørte hvilken haug.

Toppen av benkeskapet foran toalettet var også et av de stedene med slikt rot. Så mye rot var det der at jeg ofte hadde problemer med å sette fra meg barbermaskinen. Jeg hadde tidligere ødelagt to slike maskiner. De datt ned på gulvet da jeg forgjeves prøvde å balansere dem på toppen av alt det andre. En flaske etterbarberingsvann hadde jeg også klart å knuse på tilsvarende måte.

Så satt jeg der på do i alt kaoset denne natten til lørdag. Jeg fikk gjort det jeg måtte gjøre. Jeg hadde tørket meg bak og prøvde å samle krefter til å reise meg opp. I mellomtiden ble jeg sittende og stønne over både hodet og rotet.

- Hvorfor klarer jeg aldri å holde orden?

Jeg fattet ikke hvorfor så mye endte opp på benken foran toalettet. Hvorfor hadde jeg for eksempel lagt fra meg en blyantspisser der? Jeg spisser vel aldri blyanter på do?

Kanskje det var en jeg hadde funnet et sted? Jeg hadde plukket den opp og puttet den i lomma. Så hadde jeg vel tømt lommene før jeg vasket buksa. Men jeg kunne ikke huske akkurat den blyantspisseren.

Jeg tok den opp og studerte den nærmere. Den så helt ordinær ut. Men det var som den hadde en slags treghet. Nesten som en liten gyro inne i den. Å ha den mellom fingrene følte som å holde et roterende sykkelhjul. Eller kanskje mer som en roterende harddisk? Altså en harddisk som fortsatt er tilkoblet en strømkilde eller nettopp hadde vært det. Jeg mente også denne blyantspisseren var merkelig lett.

Uansett orket jeg ikke bry meg om akkurat dette, ikke der, ikke da. Jeg var trett, jeg var delvis full og jeg var også bakfull. Litt hodepine hadde jeg også på tross av den halvliteren med vann. Dessuten var jeg ferdig med det jeg skulle gjøre.

Jeg la fra meg blyantspisseren og skulle til å reise meg. Da var det jeg så at blyantspisseren sakte, veldig sakte, begynte å sveve oppover av seg selv.

Kapteinen

Man kunne like gjerne kalt meg for general eller admiral. På det tidspunktet var jeg en av keiserens øverste offiserer. Én av omtrent tolv tusen. Formelt sett hadde vi alle den samme rangen. Men jeg var slettes ikke blant de få som hadde direkte kontakt med keiseren eller hans hoff. Ingen slike privilegier for meg, selv om jeg var av samme rase. Dette var litt som med antall stjerner hos jordiske generaler. Jo flere stjerner, dess høyere rang. Selv var jeg i så tilfelle en én-stjernes general.

Kanskje på tide å fortelle litt om denne keiseren? Den offisielle tittelen var «Hersker av det kjente universet». Om det var snakk om keiser, fyrste eller konge, er hipp som happ. Men ordet *keiser* er nok det som best dekker dette begrepet hvis man skal oversette det til et jordisk språk. Ja, som du skjønner, hverken jeg eller keiseren var mennesker. For dere mennesker, var vi fremmede. Fra rommet. En helt annen sivilisasjon. Så langt unna jorden var vår galakse at menneskene ikke hadde satt et navn på den. Om den hadde et eller annet nummer eller betegnelse hos dere, vet jeg ikke. Men den var altså langt unna.

Men denne galaksen var ikke lenger unna enn at selveste keiseren, via omveier, hadde gitt meg oppdraget med å utslette alt liv på jorden. Det vil si at rent formelt skulle jeg bistå tronarvingen i dette. Dette var ikke fordi keiseren eller noen andre følte seg truet av jorden. Heller ikke fordi noen av oss mislikte mennesker eller alt det andre jordiske livet. Det var kun snakk om praktisk politikk. Her hadde vi altså en nyoppdaget planet med en passelig avansert teknologisk sivilisasjon. Denne teknologien var ikke så avansert at det ville medføre noen problemer for oss. Teknologien var heller ikke så primitiv at det ville være så altfor uproblematisk å angripe dere. Hvor viktig dette siste var, vet jeg fortsatt ikke. Det hadde vel noe med at erobringen ikke skulle være for enkel.

Det var kanskje også det rent praktiske som gjorde at jeg var blitt valgt ut. Jeg og mitt mannskap var alle av samme rase som keiseren og hans sønn. Ting ble enklere på den måten, altså sånn rent praktisk.

Hva jeg selv mente om dette oppdraget, var irrelevant. Jeg må innrømme at jeg hadde ingen motforestillinger mot det å sterilisere jorden. Men omstendighetene rundt hele oppdraget gav meg ingen god følelse. Kanskje jeg bør fortelle litt mer om denne såkalte praktiske politikken?

Vi hadde altså en keiser som hersket over hele det kjente universet. Og han hadde en sønn som var tronarving. Men for at denne sønnen skulle anses som verdig nok til selv å bli keiser, var det politisk gunstig om han hadde ledet en eller annen form for erobring. Det var på høy tid at han gjorde det.

Denne erobringen måtte ikke være for farlig. Det var jo tross alt snakk om tronarvingen som deltok. Men så altfor lett burde det heller ikke være, sånn for syns skyld. Jorden var passelig i så måte, spesielt med tanke på evnene til denne prinsen.

Nå var det selvsagt ingen som snakket høyt om diverse problemer med keiseren og hans familie. Det var nok av forskjellige agenter som slo hardt ned på enhver form for ryktespredning om de fyrstelige. Men dette hindret selvsagt ikke at ryktene spredte seg. Man kan vel si at det var allment kjent at keiseren ikke var spesielt intelligent. Sønnen var visstnok enda verre. Ja, også blant oss fremmede kunne det dukke opp visse negative konsekvenser ved innavl. Ofte var det også praktisk politikk at de keiserlige giftet seg med slektninger. Og når et keiserdynasti varer i litt for lang tid, kan konsekvensene bli ganske så drastiske med tiden. Bare det at keisersønnen var blitt såpass gammel, uten å ha ledet noen erobringer, var muligens et tegn på det?

Men dette var det altså ingen som snakket høyt om. En hvilken som helst kommentar om slike eller lignende ting, var risikabel. Ironisk nok sørget denne risikoen for en god moral og godt

kameratskap, blant både soldater og offiserer. Vi våget kun å snakke om slikt med dem vi stolte på. Det ble en slags test på hvor godt vi holdt sammen. Og det var mange slike ting vi diskuterte i all fortrolighet. Litt om hvor dumme både keiseren og hans familie var? Litt om hvor gammel tronarvingen var blitt uten å ha utrettet noe som helst? Det var også noen som ymtet forsiktig frempå at keiseren hadde gjort en meget lett erobring da han selv var tronarving.

Det var også noen som forsiktig, meget forsiktig, kom med teorier om at den nåværende tronarvingen hadde prøvd å gjøre noen erobringer uten å lykkes. Det kunne forklare hvorfor mange offiserskollegaer og mannskap bare hadde blitt borte tidligere. Ja, selv hele skip hadde forsvunnet på en eller annen måte. Men hvis noe galt hadde skjedd med forsøk på erobringer, hvorfor hadde det ikke skjedd noe med tronarvingen?

Teoriene var mange. Men det meste gikk ut på at vitnene til diverse fiaskoer måtte fjernes. Og da passet det også å fjerne skipene etterpå for å slippe ubehagelige spørsmål. Dette var kun teorier som altså ble luftet ganske så forsiktig.

Da jeg selv fikk ordre om å møte opp i det keiserlige palasset, var det derfor med bange anelser. Det vil si jeg fikk ikke ordre. Jeg ble bare hentet dit, nesten som om jeg ble arrestert. Og det hele ble gjort på en måte som sikret at ingen andre fikk med seg det som skjedde. Noen ville at ingen andre skulle vite om dette.

I palasset var det selveste den øverste hoffsjefen som gav meg beskjed om at keiseren hadde valgt meg til å hjelpe tronarvingen med hans første erobring. Ingen spørsmål, egentlig ingen ordre, kun beskjed om at slik og slik er det bestemt. Jeg skulle bruke både mitt eget skip og mitt eget mannskap. Avreisen kunne skje når som helst. Det vil si etter at keisersønnen hadde kommet seg ombord.

Jeg ble sendt tilbake til skipet mitt og informerte mannskapet om oppdraget. Alt ble gjort i stand til avreise. Det tok ikke lang tid. Mitt skip og mitt mannskap var forberedt på det meste, når som helst. Jeg sendte en melding til hoffet om at alt var klart så snart prinsen kom. Altså var det bare å vente på denne tronarvingen. Og vi ventet.

Slik venting er ikke spesielt gunstig for moralen. Bedre ble det selvsagt heller ikke av at hoffet gav oss null informasjon om når prinsen eventuelt ville komme. Ikke kunne vi mase heller. Det ville blitt sett på som svært lite respektfullt.

Vente, vente, vente!

Mine underoffiserer fikk ordre om å aktivisere mannskapet etter beste evne og mulighet. Selv benyttet jeg tiden til å forberede oppdraget på min egen måte. Jeg satte meg grundig inn i hva vi kunne forvente når vi kom til jorden. Det var snakk om en temmelig ordinær planet med en relativt fersk sivilisasjon. I følge rapportene hadde menneskene kommet i gang med en enkel teknologi. Språket var temmelig primitivt, men også merkelig komplisert. Vi hadde systemer for automatisk oversettelse, og det var det jeg tenkte å bruke ved behov. Nå hadde vi i utgangspunktet ingen ikke planer om noen former for kommunikasjon. Vi skulle utrydde menneskene og alt annet på jorden. Men det skader aldri å være forberedt på det uventede. Så jeg klarte å lære meg å lese noe av dette språket. Skulle det bli behov for det, kunne jeg kommunisere med mennesker, både skriftlig og muntlig.

Endelig kom keisersønnen om bord. Jeg hadde fått klar beskjed på forhånd om at denne prinsen ikke var å regne som tronarving under selve reisen. En lettere paranoid keiser ville ikke ta risikoen på at eldstesønnen skulle finne på noe sprell mens han var bortreist, utenfor farens kontroll. Eller var det mer risikoen for at noen andre skulle bruke sønnen til slikt? Offisielt var det derfor bare snakk om den eldste sønnen til keiseren. En tidligere tronarving. Og en som ville bli tronarving igjen når han kom tilbake. Men under selve reisen, var han altså ikke tronarving.

Tronarving eller ikke, så hadde vi allerede ventet på ham i et tidsrom tilsvarende fem jordiske uker. Selv fikk jeg ikke ønsket den adelige velkommen. Jeg, som bare var en offiser, var ikke verdig til slikt. Keisersønnen benyttet den keiserlige inngangen til skipet og slo seg øyeblikkelig til rette i den keiserlige avdelingen. Skipet var mer enn stort nok til at den keiserlige gjesten ikke behøvde å menge seg med alminnelige soldater. I stedet var det en adelig representant fra hoffet som informerte meg om at keisersønnen var klar til å dra. Og, han presiserte det grundig, det var keisersønnen som var øverste sjef nå. Han var fortsatt prins selv om han formelt sett ikke var tronarving der og da. Denne keisersønnen hadde full tillit til at jeg kunne styre skipet på hans vegne. Men jeg måtte selvsagt informere på forhånd om alt jeg skulle gjøre.

Altså informerte jeg prinsen, via denne representanten, om hvor lang tid vi ville bruke på reisen til jorden. En reisetid som i jordisk målestokk tilsvarte nesten én måned. Jeg bad om aksept på at vi kunne dra, og så var det å vente i to nye uker.

Da vi så endelig fikk denne aksepten, fikk jeg samtidig enda en presisering fra representanten fra hoffet. Det beste var om jeg antok at alt jeg gjorde var i orden så lenge jeg informerte om det på forhånd og *ikke* fikk noen annen beskjed. I utgangspunktet var dette selvsagt greit for meg. Men jeg fikk også en følelse av at alt var lagt opp til at *hvis* noe gikk galt, ville det være *min* skyld.

Uansett hadde jeg intet valg. Jeg gav ordre om å dra. Og jeg merket fort at stemningen ble bedre med da skipet endelig var i bevegelse. En såpass lang reise medførte selvsagt mye venting. Men vi var underveis. En god følelse. Endelig skjedde det noe.

Følelsene for prinsen var derimot ikke så gode. Det var ingen som kommenterte dette. Men det at vi først måtte vente så lenge på ham, og deretter vente på den endelige bekreftelsen, måtte nødvendigvis medføre litt misnøye. Det var ingen stolthet over at keiserens eldste sønn nå var om bord på skipet.

Forberedelsene gikk bedre siden vi visst vi snart ville få bruk for det vi hadde lært. Vi hadde for lengst satt opp arbeidsgrupper for hvordan vi skulle utrydde jorden. Vi hadde mange muligheter. Det gjaldt å finne en kunstnerisk vakker måte for en slik total utrydding. Skulle vi sprengte jorden fullstendig i filler? Bedre kanskje om vi kunne utrydde alt liv før vi gjorde kloden om til en vakker ensfarget kule? Et slags monument over prinsens seier.

Mye arbeid ble gjort i disse gruppene, og forslagene var både mange og gode.

Den endelige beslutningen ville vi uansett vente med til vi ankom jorden. Det var like greit. For da vi endelig kom frem, innså jeg fort at de tidligere rapportene var svært mangelfulle. Blant annet var den store månen en fullstendig overraskelse. Den kunne kanskje brukes til noe? Kanskje la den falle ned mot jorden og utrydde alt liv på den måten?

En annen overraskelse var den enorme mengden med språk på denne planeten. Speiderne som hadde oppdaget jorden, hadde kun registrert ett språk. Og det var et språk som ble brukt av en minoritet av mennesker på jorden, i et begrenset område. Og selv i dette området var det ikke alle

menneskene som brukte dette språket. Og selv blant de som brukte språket, var det mange rare og absurde varianter, både skriftlig og muntlig. Menneskene var heller ikke så primitive som rapportene gav inntrykk av. De behersket både luftfart og delvis også lokal romfart.

Alt dette informerte jeg om til prinsen, via hoffrepresentanten. Jeg var forsiktig med ikke å kritisere tidligere rapporter. Men jeg prøvde nøkternt å gjøre oppmerksom på at visse opplysninger ikke lenger var gyldige. Og jeg informerte fortløpende om de videre planene fremover.

Det første vi ville gjøre, var å sikre oss genetisk informasjon fra ett enkelt menneske. Vi ville sende romskipet inn i en beboerenhet hvor et slikt menneske oppholdt seg mens det sov. Helst et menneske som bodde alene. Kanskje vi skulle avlive dette mennesket og undersøke det mer detaljert? Rett og slett skaffe oss mer informasjon før vi gikk videre.

En slik beboerenhet er hva dere mennesker kalte hus eller leiligheter. Det virker kanskje merkelig at skipet vårt kunne få plass i slike enheter? Altså bør jeg kanskje forklare litt om forholdene i størrelsene mellom dere og oss? For oss var mennesker giganter. For dere, var vi så små at vi ville vært usynlige med det blotte øyet. Selv ikke i optiske mikroskoper ville det være mulig for dere å se oss. Vi er mindre enn bølgelengdene for de elektromagnetiske frekvenser dere er i stand til å sanse med øynene.

En kort oppsummering er at vi var mikroliv og dere var makroliv. Mikroer og makroer.

I det store universet fantes det mange eksempler på begge deler. Men de aller fleste individene i universet bestod av mikroliv. Jo mindre noe er, dess mer plass er det til flere av dem. Men vi var slettes ikke ukjente med makroliv. Vi jobbet med dem og vi samarbeidet med dem. Av og til ble vi også venner. Noen spøkefulle kommentarer hadde vi selvsagt om makroene. Det var stort sett variasjoner av temaer med *kjøttberg med flere celler enn de selv klarer å telle* og at de hadde *svært lite effektive hjerner i forhold til størrelsen*. Noe særlig morsomme var ikke disse vitsene. Språket vi brukte for slikt var også litt for presist til at det ble mulig å lage ordspill som var spesielt humoristiske.

Selvsagt hadde makroene mange tilsvarende kommentarer om oss mikroer, heller ikke de spesielt gode. I det minste klarte ikke jeg å se det humoristiske i disse. Men alt i alt var det vel bare et tegn på godt miljø at vi kunne prøve å fornærme hverandre på en slik måte?

Jeg hadde selv venner blant andre offiserer som var makroer. Alle fornærmede beskrivelser vi utvekslet, var altså kun godartet erting. Selv hadde jeg i absolutt ikke noe imot noen kun fordi de var makroer. Og jeg hadde heller intet imot mennesker selv om de også var makroer. Men en ordre var en ordre. Altså gjorde vi det beste for å utrydde dere, alle sammen. Og samtidig skulle vi utrydde alt annet liv på jorden, og alle spor etter både sivilisasjon og natur. Alt skulle vekk! Det var snakk om en total erobring.

Vi valgte oss ut et menneske vi kunne studere. En mann som bodde for seg selv og brukte dette ene språket som jeg hadde lært meg sånn delvis. Han var i rimelig god fysisk form og hadde passelig alder. Vi skjønnte også at han var av typen som samlet på litt for mange fysiske gjenstander, og slettes ikke klarte å holde orden på dem alle. Alt dette fikk vi vite ved å sjekke websider. Det var for det meste ting han la ut på sosiale medier og i bloggen sin.

Vi valgte en natt vi visste han hadde vært ute sammen med kamerater. Vi antok, med rette, at han ville drikke mye alkohol. Vi håpet også at han dermed ville sove litt tyngre. Alle de små og viktige faktorene som gjør at risikoen reduseres.

Etter at vi hadde registrert at offeret vårt kom hjem, ventet vi omtrent to jordiske timer før vi tok oss

inn i leiligheten hans via et halvåpent vindu. For å redusere faren i tilfelle vi ble observert, hadde vi gjort om eksteriøret på romskipet vårt. Hvis noen mennesker skulle se oss, ville de tro at vi var en alminnelig jordisk gjenstand. Vi hadde valgt å late som om vi var et redskap menneskene brukte for å vedlikeholde et skriveredskap. En helt alminnelig blyantspiss.

Vi var fullstendig klare over at det på jorden ikke fantes flygende blyantspissere. Altså var det en fordel at ingen observerte oss mens vi fløy.

Hadde det ikke vært sikrere å late som om vi var noe som normalt kunne fly? For eksempel et insekt? Det vurderte vi. Men vi visste litt for lite om disse merkelige dyrene. Små dyr for dere, men giganter for oss. Ville vi i det hele tatt klare å fly på en naturlig måte? Dessuten hadde vi lært at mange mennesker veldig ofte valgte å drepe slike insekter. Ble disse dyrene oppfattet som en trussel? Det visste vi rett og slett ikke. Men vi valgte å ta oss forsiktig inn i leiligheten til offeret vårt forkledd som noe helt annet enn et insekt. Vi valgte altså å la skipet vårt se ut som en blyantspiss. Ingen ønsker å drepe en blyantspiss. Og hvis noen skulle velge å bruke oss til å spise en blyant, ville det antageligvis ha fungert.

Vel inne i leiligheten fikk vi bekreftet at mennesket fortsatt sov. Vi fløy fra rom til rom, en flygende blyantspiss. Vi registrerte så mye som mulig og prøvde samtidig å forstå noe av dette. Det var en forvirrende opplevelse. Så mange rare ting, på forskjellige steder, uten noen innlysende orden eller plan. Det vil si en viss orden var det snakk om. Det var egne rom for å sove, for å arbeide, for å slappe av og et rom for å lage mat og spise den. Men det var også egne rom som bare var fylt opp av gjenstander. Vi visste jo at det var snakk om leiligheten til et menneske med manglende ordenssans. Det var jo en av grunnene til at vi hadde valgt ham. Jo mer rot hos et menneske, dess mindre sannsynlighet var det for at vi skulle bli oppdaget. Og denne sannsynligheten ville bli enda mindre jo flere gjenstander det var vi kunne gjemme oss blant. Vi visste på forhånd at mange mennesker var glade i å samle på fysiske gjenstander. Men vi fikk en følelse av at dette mennesket var ekstremt i så måte.

Jeg bør kanskje presisere at dette var ting vi registrerte, men vi så det ikke. Det som for dere er synlig lys, har for oss en altfor lang bølgelengde. Men vi klarte uansett å få et rimelig klart bilde av leiligheten til offeret vårt og delvis tingene hans.

Vi kom endelig inn på det såkalte baderommet. Et rom for både renhold av kroppen og for å kvitte seg med avfallsstoffer fra den samme kroppen. I ettertid har jeg skjønnet at man der også kunne vaske de gjenstandene man hadde direkte på kroppen, altså klær. I dette rommet hadde vi antageligvis størst sannsynlighet for å finne DNA uten å angripe mennesket direkte. Vi var i ferd med å studere det dere kjenner som en tannbørste, da alarmen gikk. Mennesket hadde både våknet og stått opp. Styrmannen fulgte den oppsatte prosedyren før jeg rakk å gi ordre om det. Han sørget for at skipet foretok en hurtig landing på et bord like før mennesket kom inn på badet.

Dermed fikk vi en anledning til å studere mennesket direkte. Vi observerte hvordan han delvis fjernet noen av klærne sine og satte seg ned. Han skulle tydeligvis kvitte seg med diverse avfallsstoffer fra kroppen. Sensorene våre registrerte både lyder og lukter i den forbindelse. Igjen var dette observasjoner som ikke samsvarte med våre sanser. Men vi fikk oversatt det til noe vi kunne forstå. Og det vakte en del munterhet. Ikke akkurat det som mennesker forbinder med latter, men noe lignende.

En forvirrende faktor var klesplaggene han hadde helt nederst, såkalte strømper. Hvorfor mennesker brukte slike, visste vi ikke der og da. For varme? For beskyttelse? Noen tabuer med å

vide frem bare føtter? Og hadde han sovet med disse på, eller tok han dem på seg da han stod opp?

Vi visste ikke, men det var bare én av mange ting vi var uvitende om.

Men vi visste i det minste at mennesker pleide å ha på seg strømper som passet overens. Altså samme farge på hver av de to utvekstene nederst som dere kalte føtter. Dermed var det forvirrende at sensorene våre registrerte to ulike bølgelengder fra disse strømpene. Så ulike var verdiene at mennesker ville oppfatte dette som to forskjellige farger.

Noe galt med sensorene våre? Nei! Han som meldte fra om dette, hadde allerede testet dette med en annen sensor. Det var utvilsomt snakk om to forskjellige farger. Enda en av de tingene vi rett og slett ikke forstod.

Men det vi visste, var at dette mennesket kunne se oss. Skulle vi avbryte observasjonen? Nei! Da måtte vi ha forflyttet oss. Og det kunne skape uønsket oppmerksomhet. Dessuten så vi altså ut som blyantspisser. En slik gjenstand blant alt rotet, var forhåpentligvis god nok kamouflasje.

Altså var min beslutning å holde oss helt i ro. Det var ingen som sa noe. Alminnelige lyder var heller ikke noe vi brukte. Men selvsagt kunne vi kommunisere oss imellom. Men der og da var det ikke behov for noen slik kommunikasjon. Vi bare satt stille på hver vår post. Og, igjen for å presisere en liten forskjell, det å sitte var heller ikke en nøyaktig beskrivelse. Men vi hadde hver vår posisjon, og ingen beveget seg fra disse. Vi bare oppholdt oss i ro. Mannskapet mitt var godt nok trent til ikke å bli nervøse av denne ventingen. Det sikreste var å vente.

Altså ventet vi i all stillhet der i kommandorommet.

Det å kalle dette et rom, er greit nok for å beskrive dette stedet inne i romskipet. Det var et område med vegger rundt omkring. Det dere ville kalle gulv og tak, var bare ekstra vegger. Vi var så små at det med opp og ned ikke spilte så stor rolle.

Alle de andre på skipet kunne hele tiden observere både oss og det vi observerte. Men vi hadde ikke en tilsvarende interesse for resten av skipet vårt. Skjedde det noe uventet, kunne og skulle vi selvsagt få beskjed om det. Men all vår konsentrasjon var rettet mot mennesket og hva dette mennesket gjorde.

Det var da, helt overraskende, at prinsen kom inn i kommandorommet. Dette var selvsagt hans fulle rett. Han var jo formelt øverstkommanderende. Hoffets representant fulgte etter, men åpenbart uten makt, evne eller vilje til å stoppe prinsen. Og uten noen forklaringer eller spørsmål, inntok denne prinsen stasjonen reservert for keiseren eller hans representant. Alle keiserens skip har en slik stasjon. Fra slike stasjoner kan de adelige styre et hvilket som helst skip. Normalt blir disse stasjonene aldri brukt. Men keiseren, eller hans representanter, kan når som helst ta over kontrollen av et skip fra en slik stasjon.

Nå kunne jeg selvsagt ha informert prinsen om hva som skjedde. Men det ville vært et brudd på hoffetiketten. Man skulle aldri henvende seg direkte til de fyrstelige uten å ha blitt bedt om å gjøre det. Prinsen kunne nå gjøre hva han ville, når som helst, uten at han var informert om hva som hadde skjedd, og skjedde.

Heldigvis holdt han seg i ro. Jeg fikk følelsen av at han var usikker. Han ville vel så gjerne kommandere. Men han klarte slettes ikke å stille de nødvendige spørsmålene.

Situasjonen var litt anspent, og den ble ikke bedre da mennesket la merke til skipet vårt. Vi håpet selvsagt han antok at det bare var snakk om en helt alminnelig blyantspisser. Vi ble plukket opp og

studert før vi ble lagt tilbake. Det virket som om krisen var over. Men fortsatt fulgte mannskapet prosedyren om å gjøre ingenting. Dette mennesket hadde foreløpig oppført seg stort sett slik vi både antok og håpet det skulle gjøre hvis vi ble observert.

Siden vi nå igjen lå stille, fortsatte vi med å gjøre ingenting. Igjen standard prosedyre. Men så var det at prinsen valgte å handle. Han tok over kontrollen og lot skipet forsiktig sveve oppover.

Kent

Der satt jeg altså på toalettet og så at en blyantspissers plutselig begynte å levitere. Hva jeg egentlig tenkte, vet jeg fortsatt ikke. Det jeg mener å huske, var at jeg på en måte ble oppgitt.

Hadde jeg fått delirium av alkoholen?

Var jeg kanskje ikke våken?

Kanskje jeg bare drømte at jeg satt på do?

Jeg mener å huske at jeg ble irritert. Hvis dette bare var en drøm, måtte jeg antageligvis gjenta toalettbesøket når jeg senere våknet. Det å drømme om at man må på do, betyr ofte at man snart trenger en slik tur også i virkeligheten. Og hvis jeg faktisk var våken, orket jeg ikke å styre med en flygende blyantspissers, ikke der, ikke da, ikke på akkurat det tidspunktet. Senere, når jeg var mer opplagt, kunne jeg ta meg av dette problemet. Men der og da orket jeg bare ikke å bry meg. Jeg var trett, jeg var sliten og jeg ville tilbake til senga. Og jeg ønsket overhodet ikke å bli forstyrret av flygende blyantspissere. Kanskje jeg var bekymret for at den ville fly vekk mens jeg sov? Blyantspissere har man alltid bruk for. Det var liksom ikke så relevant om slike blyantspissere også kunne levitere. Jeg var kanskje litt mer beruset enn jeg trodde?

Uten at jeg egentlig tenkte over hva jeg gjorde, tok jeg raskt og plukket blyantspisseren fra løse lufta. Og så la jeg den forsiktig ned i et plastskrin jeg hadde stående blant alt rotet. For sikkerhets skyld låste jeg skrinet. Men jeg lot nøkkelen stå igjen. Jeg vet fortsatt ikke hvorfor jeg gjorde det.

Hvorfor var jeg så forsiktig? Nå kan det selvsagt være at jeg ubevisst velger å huske dette slik at jeg glorifiserer meg selv. Men jeg mener da å minnes at jeg tenkte det måtte være noe eller noen inne i denne blyantspisseren. I det minste måtte det jo være noe som fikk den til å fly? Og jeg tenkte, eller mener jeg tenkte som så at det var best å være forsiktig så jeg ikke ødela, noe eller kanskje noen. Nei, kun *noe*! At det var *noen* i den blyantspisseren, hadde jeg ikke fantasi nok til å vurdere. Så bakfull var jeg tross alt ikke.

Uansett var jeg ikke spesielt våken og opplagt da jeg gjorde dette. Men det var det jeg gjorde. Hvorfor jeg gjorde det, får heller forbli et ubesvart spørsmål.

Vel ferdig på baderommet gikk jeg inn på kjøkkenet og tok meg en ny halvliter med vann. Merkelig nok husker jeg fortsatt frustrasjonen med at det tok så lang tid før vannet ble kaldt nok. Så gikk jeg og la meg igjen. Det siste jeg husker jeg tenkte på, var at jeg hadde glemt å vaske hendene. Men akkurat det orket jeg overhodet ikke stå opp for å gjøre. Jeg var trett, jeg ville sove, og jeg sloknet rimelig raskt.

Kapteinen

Alt dette skjedde så raskt at ingen av oss rakk å reagere. Og hvordan skulle vi ha reagert? Det var prinsen som nå kommanderte skipet. Og takket være ham og det han hadde gjort, var vi lukket inne i

en plastbeholder.

Heldigvis hadde mennesket vært forsiktig med oss da vi ble lagt inn i denne beholderen. En brutal behandling kunne utmerket godt ha ødelagt store deler av skipet. Ja, vi kunne alle ha blitt drept. Litt pussig hvordan jeg der og da følte en merkelig form for takknemlighet for dette.

Uansett var vi sperret inne.

Vi hadde selvsagt flere muligheter. Vi kunne prøve å bryte oss ut. Det ville vi utvilsomt ha klart. Men det ville produsert støy som igjen kunne medført oppmerksomhet. Og selv uten slik oppmerksomhet, var det ikke helt risikofritt å bryte oss ut. Denne platen kunne lett ta fyr. Om ikke flammene hadde ødelagt skipet direkte, kunne skipet bli skadet hvis beholderen falt ned på gulvet etter at benken eventuelt tok fyr. Esken lå jo tross alt og balanserte på toppen av alt rotet til Kent.

I verste fall kunne også hele bygningen rase sammen i den etterfølgende brannen. Ingen av mitt mannskap kunne derfor garantere at vi ville klare å komme trygt ut av beholderen, i hvert fall ikke hvis vi skulle klare det i løpet av noen jordiske timer.

Det beste var kanskje bare å vente? Før eller senere ville mennesket forhåpentligvis åpne beholderen. Da kunne vi alltid stikke av. Om vi skulle ta livet av mennesket samtidig, var et åpent spørsmål.

Uansett var ikke dette noe jeg kunne bestemme, ikke der og da. Det var prinsen som hadde overtatt styringen av skipet. Hva han hadde skjønnet av det som skjedde, visste jeg ikke. Antageligvis ingen ting! Det virket som om prinsen var litt forvirret. Men han kom ikke med noen spørsmål. I stedet bare forlot han brått stasjonen sin og forsvant inn i den keiserlige avdelingen. Igjen var det jeg som hadde kontrollen.

Alle ventet på hva jeg skulle gjøre. Og jeg visste ikke. Men siden det var intet som hastet, valgte jeg å kalle inn til en lukket konferanse med mine tolv nestkommanderende. Jeg gav beskjed om å bli varslet hvis noe skjedde før jeg så forflyttet meg over til konferanserommet. Der oppsummerte jeg situasjonen.

- Vi er nå lukket inne i en beholder. Hva dette mennesket har oppfattet, vet jeg ikke. Hva mennesket tenkte, vet jeg heller ikke. Men de siste rapportene tyder på at han igjen har sovnet. Foreløpig kan vi vente. Og vi vil på en eller annen måte klare å komme oss ut fra denne beholderen, før eller senere. Spørsmålet er hva som så skjer.

Mens jeg sa dette, innså jeg at vi hadde bare én mulighet hvis vi skulle ha en sjanse til å overleve. Merkelig hvor enkelt det blir å gjøre noe drastisk når det er det eneste alternativet for å holde seg i live.

- Dere vet alle hva prinsen gjorde og de konsekvensene det fikk. Dette er altså ikke nødvendigvis kritisk. Men!

Jeg tok en liten pause.

- Vi har alle observert at prinsen har gjort en stor tabbe. Er det noen som vil benekte dette?

Dette var et avgjørende spørsmål. Bare det at jeg åpent kom med en negativ kommentar om prinsen, var noe mine offiserer normalt ville ha protestert mot. De både kunne og skulle ha avsatt meg

øyeblikkelig, der og da. Jeg hadde gjort noe uhørt.

Men det var ingen som svarte. Alle var stilltiende enige med meg. Jeg fortsatte før noen av dem rakk å ombestemme seg.

- Det har vært rykter om tidligere ekspedisjoner som prinsen har kommandert. Skip og mannskap har bare forsvunnet. Men prinsen har overlevd. Slik jeg ser det, har prinsen tabbet seg ut også tidligere. For å holde det hemmelig, har alle vitnene blitt tatt av dage senere. Hva som har skjedd med skipene, vet jeg ikke. Uansett ønsker jeg ikke en slik skjebne for mitt skip, for mitt mannskap eller for meg selv.

Igjen ble jeg møtt med stilltiende enighet. Noen var kanskje sjokkerte over det jeg kom med. Men bare det å ikke protestere, med en gang, hadde gjort dem medskyldige. Var de redde for å protestere nå? Da ville de kanskje bli ansett som en mulig fare for de andre medskyldige.

Kanskje det var litt galt av meg å manipulere dem på den måten? Men jeg gjorde det også for å berge livene deres. Jeg følte meg litt tryggere da jeg fortsatte.

- Jeg vil derfor formelt overta kommandoen over skipet. Prinsen vil bli internert. Og for å sikre at mannskapet overlever, vil jeg at keiserens sønn blir holdt som gissel.

Det jeg hadde foreslått, var også uhørt. Uhørt og ulovlig! Jeg lot det synke inn. Hvert øyeblikk med stilltiende enighet tolket jeg positivt. Akkurat nå hadde jeg initiativet. Jeg burde kanskje si noe før andre protesterte. Men hva? Jeg merket også en tilsvarende usikkerhet rundt bordet. Ingen våget å være den første til å si noe. Alle ventet på meg, eller på noen andre. Ingen tok sjansen på å være den første til å si noe som helst.

Der og da visst jeg ikke hvordan jeg skulle fortsette. Det neste jeg burde gjøre, var å velge ut noen til å arrestere prinsen. Men hvem skulle det være? Hvem stolte jeg mest på? Eller skulle jeg selv påta meg den oppgaven? Nei, da ville jeg vist at jeg ikke stolte på noen av mine nestkommanderende.

Skulle jeg be om noen frivillige? Nei! Hva hvis ingen stod frem? Jeg måtte altså raskt bestemme meg for noen, og gi dem ordre.

Men før jeg rakk å velge ut noen som helst, kom hoffets representant inn. Han henvendte seg direkte til mine offiserer.

- Det er et system som gjør at keiseren eller hans representanter kan observere hva som skjer i dette rommet. Jeg har derfor kunnet følge med på hva som har skjedd på dette møtet. Deres kaptein har rett. Siden prinsen har tabbet seg ut, vil dere alle normalt bli tatt livet av senere. Dette har skjedd tidligere. Jeg er rimelig sikker på det. I tillegg er jeg også overbevist om at også mitt eget liv nå er i fare. Derfor støtter jeg kapteinen og vil bistå han. Jeg frasier meg alle hoffets privilegier og underkaster meg herved kapteinens kommando.

Det var dette som gjorde at den siste tvilen forsvant hos mine offiserer. De gav alle utrykk for at de støttet meg, en etter en. Om de virkelig mente der, der og da, vet jeg fortsatt ikke. Uansett kunne jeg ikke forvente noe mer, ikke der, ikke da. Uten at jeg oppfordret noen til det, var det fire av dem som meldte seg frivillig for å internere prinsen. De hadde vel innsett dilemmaet mitt, og ville hjelpe meg.

De ble sendt ut for å gjøre dette. Hoffrepresentanten ble med dem siden han visste hvilke problemer som kunne oppstå.

Alt gikk som det skulle. Det tok ikke lange tiden før de kom tilbake med en svært så forvirret prins. Og det var jeg, personlig, som lukket ham inn i en celle. Det var min kode som ble brukt for å holde ham innelåst.

Deretter informerte jeg resten av skipet om hva som hadde skjedd, og hvorfor. Det virket som om alle godtok det.

Men hva var alternativene nå? Jeg hadde ingen planer, og heller ingen idéer om hva vi kunne gjøre. Og jeg var ikke sikker på om jeg virkelig hadde full kontroll over skipet. Så lenge vi var sperret inne i plastesken, følte jeg meg trygg. Men når vi eventuelt kom ut av esken, var det kanskje noen lojale som ville prøve å redde prinsen? Foreløpig var min første prioritert å sørge for at skipet vårt forble innesperret.

Jeg vil ikke påstå at dette var en riktig konklusjon, overhodet ikke den beste. I ettertid har jeg innsett at det var mye annet jeg kunne gjort, skulle gjort. Men dette var det jeg bestemte meg for, der og da.

Jeg fant ut at det beste var rett og slett å kapitulere. La menneskelige myndigheter ta over kontrollen. Og det burde helst skje før dette ene mennesket våknet og kanskje åpnet boksen. Så lenge vi var sperret inne, ville det være lite å vinne på å befri prinsen. Da ville det være prinsens ansvar å få oss ut. Men så lenge prinsen var sperret inne, var det mitt ansvar å få ut skipet fra denne boksen vi var innesperret i. Det var i det minste slik jeg håpet eventuelle lojale ville tenke.

På den tiden var jordkloden delt inn i flere administrative områder, forskjellige land. Det landet vi hadde landet i, var et temmelig lite land, Norge. Og norsk var det eneste språket noen av oss kunne. De første signalene som speiderne hadde mottatt, kom antageligvis fra dette Norge. Derfor hadde vi landet i den største byen i dette landet. Og det var der vi var blitt til fange. Altså var det til de norske myndigheter vi ville overgi oss. Og dette måtte vi få til i løpet av få timer, midt på natten.

All ros til mannskapet mitt som raskt skjønte hvordan det kunne gjøres. De innså fort problematikken, og noen av dem kom med en løsning som faktisk fungerte. Det første vi gjorde, var å komme inn på telefonnettet til menneskene og ringe til en matematiker. Det var snakk om en sønn av en tidligere statsminister. Det var jeg som, via en oversetter, klarte å overbevise ham om at vi var fremmede.

Matematikeren

Da vår yngste var omtrent et fire måneder gammel, våknet jeg en natt av at hun gråt. Jeg gjenkjente dette fort som at her var det en jente som var sulten. Og jeg visste utmerket godt at det ville ikke nyttet hvis jeg prøvde å trøste henne. Allerede da var denne jenta en meget bestemt frøken som visste hva hun ville. Altså ble det til at jeg dultet borti kona for å vekke henne.

- Mor! Ditt barn er sulten!

Jo da! Hun skjønte at jeg mente det humoristisk selv om hun ikke helt oppfattet det slik, der og da. Og, som hun sa det senere på dagen da hun var litt mer våken.

- Ikke forvent at jeg tilgir deg de første tiårene!

Siden da ble dette en stående vits mellom oss to.

- Far! Din bil trenger bensin!
- Mor! Din vaskemaskin er ferdig og må tømmes!
- Far! Ditt barn må bli kjørt til trening!

Når en av oss får slike befalinger, skjønner vi at det bare er å adlyde. Og vi tar det begge med godt humør, i det minste når dette blir kommandert med et smil rundt munnen. Og dette har vi fortsatt med, selv etter at barna ble voksne og flyttet ut.

Men jeg var litt usikker på om min kjære kone virkelig mente det humoristisk den natten jeg ble vekket av en ganske så irritert stemme.

- Far! Din mobiltelefon ringer!

For, jo, dette var utvilsomt min mobiltelefon. Og, ja, jeg skjønnte godt at hun var irritert. For jeg hadde jo etter hvert lært meg å programmere den telefonen slik at den automatisk gikk over i lydløs modus klokken 22:00 hver kveld. Og lydløs skulle den være frem til 07:30 morgenen etter. Jeg mente jeg atpåtill hadde sjekket at den virkelig var lydløs da jeg la meg for kvelden den gangen.

Merkelig også at samtalen ikke ble satt over til svareren etter femten sekunder. Også det mente jeg at jeg hadde programmert inn.

Uansett fortsatte telefonen å ringe, altså min telefon. Dermed var det bare for meg å stå opp, ta telefonen og presentere meg. Men den som ringte, presenterte seg ikke i det hele tatt. I stedet fikk jeg en merkelig stemme som virket litt kunstig.

- Beklager å måtte ringe deg på dette tidspunktet. Men det har oppstått en krise som vi trenger hjelp med. Er du våken nok til å forstå dette?

Om jeg ikke var direkte våken, svarte jeg i det minste bekræftende. Stemmen fortsatte.

- Dette er ingen spøk. Er det noen spørsmål du ville stilt til fremmede fra rommet for å overbevise deg selv om at det virkelig var snakk om fremmede vesener?

Der og da trodde jeg det var en spøk. En ganske dårlig spøk. Men jeg fant ut at det var like greit å avsløre spøken med å spille videre. Og mer eller mindre på automatstyring, nevnte jeg fem klassiske uløste problemer innen matematikken.

- Vent litt så skal vi se hva vi finner!

Helt i orden! Jeg skjønnte at jeg ville ikke klare å sove mer sånn med det første. Så jeg startet kaffemaskinen. Jeg lurte selvsagt litt på hva det var snakk om. Fortsatt trodde jeg det var en spøk. Men dette var da ikke noe spesielt morsomt? Dessuten var det noen som hadde klart å overstyre viderekoblingen til telefonsvareren. Og telefonen hadde jo ringt, selv om jeg kunne se at den fortsatt var innstilt på lydløs. Kunne det virkelig være at det var noen fremmede som ville overbevise meg om at de virkelig kom fra verdensrommet? Nei, jeg trodde ikke det. Men jeg hadde den lille tvilen som gjorde at jeg ikke la på. Jeg tenkte jeg i det minste kunne se hvordan dette endte.

Kaffen ble klar og jeg rakk én slurk før stemmen kom tilbake.

- Tre av spørsmålene dine fant vi ingen løsninger for, beklager! Men to av dem kan vi svare på.

Kanskje du vil ha dette opp på dataskjermen din?

Altså gikk jeg inn på arbeidsrommet og slo på PC'n. Og der kom det opp noe som i det minste så seriøst ut. Hvordan noen fikk opp dette på min skjerm, vet jeg fortsatt ikke. Men der stod det utvilsomt noe som ikke jeg hadde lagt der.

Jeg sa jeg trengte tid for å se på dette, og fikk beskjed om at dette var greit. Jeg fikk følelsen av at det var ikke greit at jeg brukte tid. Men jeg skjønnte at den eller de i den andre enden innså at jeg ville ikke være i stand til å bli overbevist sånn med en gang.

Mennesker eller andre vesener? Uansett var det noen smarte jeg hadde forbindelse med. Jeg fikk lov til å jobbe i fred. Ingen avbrytelser eller andre forstyrrelser. Noen skjønnte at jeg trengte å bruke tid til dette.

Det første som jeg satte meg inn i, var noe om Goldbachs påstand. Var det virkelig slik at alle partall større enn to kunne uttrykkes som summen av to primtall. Jo, det så slik ut. Det var et nydelig bevis. Attpåtil så latterlig kort.

- Det kan da ikke være så enkelt? tenkte jeg.

Jo, da! Det så slik ut. Goldbachs påstand var ikke lenger en påstand eller formodning som det så fint het. Nå var det bevist! Det var blitt et teorem. Nydelig! Vakkert! Herlig! Hvorfor var det ingen som hadde klart dette tidligere?

- Oj! sa jeg forundret. - Det ser da ut til å stemme.

Og så fikk jeg opp noen gigantiske heltall på skjermen min. Verdier for a , b , c og n . Deretter en tørr muntlig forklaring.

- Det du ser er et moteksempel på det såkalte Fermats siste teorem. Kan du verifisere at dette stemmer?

Jo, da! Jeg kopierte disse tallene inn mitt eget program med den velkjente formelen.

$$a^n + b^n = c^n$$

Og det så ut til å stemme. Fermats siste teorem var ikke korrekt, og altså heller ikke et teorem. Det var altså en feil i Wiles' nydelige bevis, det vil si minst én feil. Nei, forresten, det kunne være noe galt i det han tok utgangspunkt i. En feil som vi matematikere kanskje hadde oversett i over hundre år, eller mer? Og hvis det var én feil, var det kanskje flere? Noe galt var det uansett, et eller annet sted.

Jeg valgte å stole på mitt eget program.

- Jo, det ser ut til å være korrekt, sa jeg.

Men så la jeg til.

- Det kan jo være at dere har hacket dere inn på maskinen min slik at dette programmet lurer meg?

- Har du mulighet for raskt å bekrefte tallene på en maskin som ikke er koblet til noe nettverk?

Jo, da! Det hadde jeg. Men det ville ta tid. Dessuten husket jeg det opprinnelige spørsmålet.

- Uansett er jeg såpass imponert at jeg er villig til å anta at dere faktisk er fremmede. Noe smart må dere ha gjort. Enten ved å hacke både mobiltelefonen og datamaskinen min, eller komme med tall som kanskje stemmer. Dessuten virker det første beviset ganske solid.

Og i tilfelle det var noe på universitetet som hadde spilt meg et puss, la jeg til for eventuelt å kunne erte dem litt.

- Og jeg tviler på om noen av mine kollegaer eller studenter virkelig er så glupe at de ville klart det som dere nå har gjort. Og de er i hvert fall ikke så infame at de ville lure meg på denne måten.

Igjen fikk jeg den kalde og følelsesløse stemmen.

- For oss vil det være en stod fordel om du kan fortsette med å undersøke dette litt til. For det er mulig du vil få en annen telefon meget snart. Fint hvis du først kan endre oppsettet på telefonen din slik at den ikke lenger er lydløs.

Jeg sa meg villig til det, og vi avsluttet samtalen. Og jeg slo på ringelyden til telefonen. Så tok jeg meg en ny kaffekopp før jeg så mer på det jeg hadde fått presentert.

Goldbach-beviset var solid! Før den andre koppen var ferdig, var jeg overbevist om det.

Ny kopp kaffe og frem med en annen datamaskin som ikke hadde vært tilkoblet noe nett på et par måneder. Der tastet jeg på nytt inn tallene for a , b , c og n . Ikke snakk om å kopiere dem over via en kabel eller minnepinne, nei. Jeg ville være sikker på at ingen andre klarte å manipulere denne maskinen på noen som helst måte. Siffer etter siffer ble tastet inn. Det tok sin tid

Og så en grundig sjekk av mitt eget program. Alt i orden der. Ingen hadde visstnok endret noe som helst.

Ny kompilering av koden og kjøring av programmet med de fire store tallene.

Og disse tallene stemte!

Fermat hadde bomma! Han hadde aldri funnet frem til et enkelt bevis slik han påstod. Wiles hadde også oversett et eller annet når han prøvde å bevise at Fermat hadde rett. Mange andre matematikere hadde oversett et eller annet i kontrollen av dette. Jeg var en av dem.

Enda en kopp kaffe. Jeg hadde akkurat satt meg ned med denne koppen da telefonen ringte på nytt.

Statsministeren!

Nå kjente jeg henne godt fra tidligere. Lang historie! Nå hørtes hun sliten ut, mer enn det man kunne forvente selv om det var midt på natten.

- Hei og takk for sist og takk for de herlige blå tulipanene!

Tilsynelatende en høflig introduksjon. Men jeg skjønnte at hun sa det for at jeg skulle være rimelig sikker på at det var henne. En rask og sikker identifikasjon. Og jeg fulgte opp.

- Vi måtte jo gi noe igjen for den morsomme insektetende planten vi fikk av dere tidligere!

Dermed visste også hun at jeg var meg! Slutt på tilgjorte høflighetsfraser med fordekt bekreftelse av hvem vi begge var. Det var tydeligvis på tide å komme til hvorfor hun ringte meg på et slikt tidspunkt. Det var utvilsomt noe som hastet.

- Du har visstnok hatt en merkelig samtale tidligere i natt?

- Det stemmer!

- Da har jeg et kort og viktig spørsmål til deg. Anser du det som mer enn femti prosent sannsynlig at den telefonen kom fra noen fremmede fra verdensrommet?

Dama var og er smart! Hun visste at jeg som vitenskapsmann aldri likte skråsikkerhet om ting det alltid var litt tvil om. Jeg tenkte! Og hun viste seg igjen som smart, like smart som han eller hun eller det som jeg hadde snakket med tidligere. Statsministeren lot meg tenke i fred. Ikke noe mas ellers spørsmål om jeg fortsatt var der.

- Ja! sa jeg bare og la til litt mer. - Mye mer enn femti prosent!

- Tusen takk! Vi snakkes!

Og det var det! Jeg skjønnte at hun var stresset. Og jeg skjønnte at hun også skjønnte at jeg hadde oppfattet det. Ingen grunn til å kaste bort tid på flere høflighetsfraser og svada. Midt på natten trengte hun et svar på et meget kritisk spørsmål. Og det fikk hun.

Og hva nå?

Jeg satt altså på et bevis for Goldbachs påstand, nå altså et teorem. Nok til å gi meg berømmelse som matematiker. Om ikke for all evighet, så i det minste i lang, lang tid fremover. En av mine studenter kom en gang med en kommentar jeg aldri glemte.

- I matematikken kan alle få sine femten millennier med berømmelse!

I tillegg hadde jeg også et moteksempel for Fermats siste teorem, som altså ikke lenger var et teorem. Enda mer heder og ære på meg, kanskje for mer enn femten tusen år fremover.

Men!

Men *hvis* jeg offentliggjorde dette, måtte jeg jo også forklare *hvordan* jeg kom frem til dette. Og dette var ikke noe jeg hadde klart selv. Jeg fikk det jo bare servert.

Dessuten skjønnte jeg at noe alvorlig hadde skjedd, noe alvorlig som fortsatt skjedde. En statsminister ringer ikke venner og bekjente midt på natten for moro skyld. Og både hun og jeg hadde jo også kommunisert med noen eller noe jeg antok tilhørte en fremmed sivilisasjon.

Igjen ros til statsministeren. Hun bad meg ikke om å holde kjeft. Hun kjente meg godt nok til å vite at jeg ville tie om dette. Og da jeg traff henne to uker senere, takket hun for hjelpen.

- Og beklager at jeg ikke kan fortelle deg noe mer, selv om jeg vet du har mange spørsmål!

Jo, da! Jeg holdt kjeft. I stedet begynte jeg, helt privat, å finne den feilen som altså måtte være et sted i resultatene til Wiles eller hans forgjengere. Og jeg lette og jeg lette og jeg fant intet. Årene gikk. Jeg ble pensjonist og jeg lette videre. Det var liksom min siste sjanse på virkelig å bli en berømt matematiker. Men fant jeg noe? Nei!

Ironisk nok ble jeg berømt likevel. Da det endelig ble offentliggjort hva som hadde skjedd den kvelden, ble også min rolle nevnt.

Jeg ble rost for hvordan jeg hjalp statsministeren med det kritiske spørsmålet.

Og jeg ble både rost og kritisert for at jeg klarte å holde kjeft om det som skjedde. Mange mente det var imponerende at jeg hadde maktet å holde tilbake slik informasjon. Men noen hevdet også at det var galt at jeg gjorde det.

Litt morsomt var det selvsagt med den oversikten et magasin litt senere satte opp over tidenes viktigste matematikere. På førsteplass var hverken Euklid, Newton, Fermat eller noen av de store gigantene. Det var meg! Begrunnelsen var at jeg hadde hjulpet statsministeren med det meget kritiske spørsmålet denne natten. Og hvis jeg ikke hadde klart det, hva ville da ha skjedd?

Vel, jeg var ikke helt enig i argumentasjonen om at det var jeg som berget jorden fra en undergang og gjorde mulig alt det som senere skjedde. Og påstanden om at jeg var den eneste som virkelig visste hva han eller hun gjorde i den forbindelse? Den eneste som holdt hodet kaldt? Det var nok utvilsomt feil!

Men det var jo søtt at kona klypte ut dette fra magasinet, rammet det inn og hengte det på veggen. Og der henger det fortsatt.

Heldigvis tok ikke min kjære kone med noe av kritikken om at jeg ikke hadde klart å finne feilen jeg hadde lett etter. For jeg var klinkende ærlig og oppriktig om at dette hadde jeg prøvd. Kanskje jeg var litt for ærlig? Men i skrivende stund er det heller ingen andre som har klart dette. Dette er pinlig både for meg og alle andre matematikere. Men det er kanskje mest pinlig for meg? Jeg hadde jo et forsprang på alle de andre i jakten på denne feilen.

Et eller annet sted må det jo være en feil, minst én. Hvorfor klarer vi ikke å finne ut av det? Noen påstår at det kan være matematikken i seg selv som er feil. Jeg liker ikke helt den tanken.

Jakten fortsetter.

Kapteinen

Etter å ha vært i kontakt med og fått hjelp av matematikeren, ringte jeg statsministeren i Norge. Det at jeg hadde kommet inn på det hemmelige sambandet hennes, gjorde at hun var imponerende åpen for at jeg var en fremmed. Men jeg bad henne kontakte den matematikeren før vi gikk videre. Hun ringte ham og hun ble i det minste delvis overbevist om at jeg kom fra verdensrommet.

Alt i alt ble jeg imponert over holdningen hennes. Hun sa rett ut at hun var i tvil om vi faktisk var fremmede. Men hun var åpen for muligheten for at så faktisk var tilfelle.

Deretter sa hun seg villig til å følge våre anbefalinger, i det minste delvis. Det viktigste var å sørge for at plastbeholderen forble både lukket og låst. Det beste var også om den kunne fraktes til et sted som igjen var lukket. Helst dypt under jorden.

Politimannen

Det var en ganske så alminnelig helgevakt, natt til lørdag. Nå har det vel aldri vært noen helt normale helgevakter? Det skjer alltid noe uventet, noe merkelig. Hvis alt er som det skal være, tilkaller man ikke politiet midt på natten.

Men denne morgenen skjedde det noe mer unormalt enn vanligvis en slik kveld. En av mine sjefer gav meg en ordre som hadde med såkalt nasjonal sikkerhet å gjøre. Uten at han sa det direkte, var det snakk om sikkerhet for mer enn bare nasjonen.

Hva det egentlig gjaldt, fikk jeg ikke vite. I hvert fall ikke da. Jeg ble bare informert om at det var ikke tid til forklaringer. Dette var noe som hastet!

Det jeg fikk en klar ordre om, var å hente en låst plasteske i en drabantby nordøst i Oslo. Denne esken måtte forbli låst og lukket. Det beste var om den igjen kunne legges i en annen lukket beholder.

Jeg fikk også tillatelse til full bevæpning for meg og mine menn, og full aksept for alle midler jeg måtte ta i bruk. Men det kom også et ønske om at oppdraget ble utført i all stillhet hvis det var mulig. Men det viktigste var at esken ble holdt lukket. Det var vår eneste prioritet. Det var visst også greit om vi måtte drepe noe. Fint hvis vi ikke gjorde det. Men vi fikk altså full aksept for absolutt alt vi gjorde så lenge esken ble holdt lukket.

Adressen til en leilighet ble oppgitt. Og jeg ble fortløpende orientert om status til fyren som bodde der. Han sov, og han fortsatte å sove. Hvordan de visste dette, fikk jeg heller ikke vite. Det var mye som skjedde den kvelden som jeg ikke forstod.

Vel ankommet blokka til denne fyren, satte vi fra oss bilen et lite stykke unna. Vi tapte ikke mye tid på det. Tanken var at dette forhåpentligvis ville medføre litt mindre oppmerksomhet. Hvis folk følger med, vil de fort legge merke til en bil som stopper utenfor leiligheten deres. Spesielt hvis det er snakk om en politibil. En annen grunn til at vi valgte å sette fra oss bilen akkurat der, var at det var den første ledige parkeringsplassen i passelig avstand.

Inngangsdøra til oppgangen var det første hinderet. Skulle vi ringe på? Altså prøve å vekke fyren som visstnok sov? Da risikerte vi bare at han åpnet den esken før han eventuelt slapp oss inn. Husk at vi visste intet om hva denne esken inneholdt! Selv antok jeg det var en bombe. En bombe som kanskje ville gå av hvis esken ble åpnet. Kanskje en kjernefysisk bombe? Det var i det minste det jeg trodde, der og da.

Strålefare? Det slo meg da vi gikk fra bilen. Men hvis det var noen slik fare, tror jeg sjefen min ville advart meg om det. Men selv om jeg stolte på ham, hadde jeg ikke den samme tilliten til de som stod bak ham igjen. Og jeg skjønnte i det minste nok til å vite at sjefen min ikke visste alt. Men det slo meg at hvis det faktisk var snakk om en atombombe, var jeg uansett så nærme den at jeg ville bli utslettet hvis den gikk av. Altså var det en fordel at jeg gjorde mitt, akkurat slik jeg var bedt om. Jeg visste jo uansett at jobben min ikke var helt risikofri. Stråling eller ikke stråling, jeg fant ut at jeg skulle være pliktoppfyllende. Dette var jo tross alt dette jeg ble betalt for.

Jeg gikk sammen med de to partnerne mine videre mot oppgangen til der hvor denne fyren bodde.

I stedet for å ringe på, var det en av disse partnerne som fikk dirket opp døra i løpet av noen sekunder. Foran døra inn til leiligheten hadde vi igjen det samme problemet med enda en låst dør. Ny dirking, hvilket tok kanskje opptil tjue sekunder. Vi fikk bekreftet over sambandet at fyren i leiligheten fortsatt sov. Døra ble åpnet. Jeg kjente godt til denne typen leiligheter. Det var derfor naturlig at det var jeg som gikk inn. Jeg valgte å bruke en hodelykt i stedet for å slå på lys i leiligheten. Sikrere med begge hendene frie. Jeg ville ikke risikere noe med å slå på en eller annen lysbryter. Ikke godt å vite hva man da slo på. Selv med en begrenset lyskilde, la jeg fort merke til leiligheten var bebodd av minst én rotekopp. Men det var intet unaturlig med det. Som politimann har jeg vært inne i mange hus og leiligheter hvor folk ikke har hatt mulighet til å rydde på forhånd.

Det er jo de færreste som forventer besøk av politiet. Og de fleste har det rotete, svært rotete.

Men det var i det minste intet uhygienisk rot i denne leiligheten. Ingen sure og ekle lukter av den typen man kan kjenne hos folk som ikke er i stand til å ta vare på seg selv.

Dette var noe jeg bare registrerte automatisk i de få sekundene jeg var inne i leiligheten. Jeg smatt inn på badet. Mye rot også der, selv om det luktet rent. Jeg så at et klesskap var åpent, og jeg rakk også å få med meg at alle strømpene lå hulter til bulter. Ingen var satt sammen i par. For det meste var det snakk om masse rødt og blått rotet sammen.

Dette var ikke av det ting jeg skulle sjekke. Men som politimann hadde jeg fått erfaring med å få med meg mest mulig, så fort som mulig. Og jeg hadde slettes ikke glemt hvorfor jeg var der. Jeg fant fort den aktuelle esken og jeg løftet den forsiktig opp. Det kom en beskjed inn på øret om at dette var den riktige esken. Og så bare forlot vi leiligheten i all stillhet. Det var jeg som forsiktig bar esken bort til bilen. Beboeren i leiligheten sov visstnok fortsatt. Vi hverken så eller hørte noe til ham.

Da vi ankom bilen, la jeg esken i våpenkofferten som så ble låst igjen. Normalt skulle vi ha lagt våpnene våre der. Det å kjøre med våpen liggende løst i bilen, var normalt strengt forbudt. Men jeg hadde fått vide fullmakter.

Jeg spurte om det var i orden at jeg kjørte alene. Hvis det var en bombe, var det best om det bare var jeg som omkom. Men jeg fikk raskt et beroligende svar tilbake.

- Det er ingen fare for eksplosjoner.

Bra! Jeg var uansett litt sigen. En av mine kollegaer var mer opplagt til å kjøre. Men hvis det ikke var snakk om en bombe, hva var det da? Esken var av hardplast. Det så nesten ut som om den var av metall. Men den var lett. Noen kjernefysisk bombe kunne det derfor ikke være snakk om. Noen kjemiske stridsmidler? Et biologisk våpen?

Ordre var ordre. Jeg var ikke så nysgjerrig at jeg prøvde å åpne esken. Og jeg bryter uansett ikke ordre når det er snakk om såkalt nasjonal sikkerhet og kanskje mer enn det. Dessuten visste jeg ikke hvor farlig det eventuelt ville være å ta en titt. Esken forble både lukket og låst.

Vi fikk beskjed om å kjøre ut til Kjeller øst for Oslo. Ved flyplassen der ble vi dirigert ned i en underjordisk garasje som var totalt ukjent for meg. Vi ble hilst velkommen av noen meget alvorlige menn. De identifiserte seg og jeg fikk via sambandet ordre om å overlate kofferten med innhold til dem. Vi ble bedt om å vente. Etter omtrent ett kvarter kom en av dem ut og sa at vi kunne dra.

Litt merkelig var det selvsagt. Vi satt liksom igjen med blandete følelser. Hva var det som egentlig skjedde?

Dagen etter oppdaget jeg at jeg fortsatt hadde nøkkelen til våpenkofferten i lomma. Det var også en annen nøkkel der. Antageligvis fra den plastesken vi hentet. Jeg gav disse til sjefen min. Hva som senere skjedde, vet jeg ikke. Men jeg ble nesten litt snurt. Her hadde vi hentet en eske i Oslo og kjørte den ut til Kjeller, inne i en våpenkoffert. Og så var det ingen som hadde brydd seg med å spørre etter nøkler til disse?

Noen timer senere måtte jeg ta ny kontakt med sjefen. Noen med ansvar for bilparken hadde oppdaget at våpenkofferten var borte i en bil. Det vil si den bilen jeg var ansvarlig for dagen før.

- Hvor har du gjort av kofferten på våpnene? fikk jeg spørsmål om.

Jeg sa at jeg ikke kunne svare på det, sånn med en gang. Men at jeg skulle følge opp. Jeg kontaktet sjefen, og han sa han skulle ordne opp i det. Og så hørte jeg aldri noe mer om den manglende våpenkofferten.

Kapteinen

Skipet vårt var nå sperret inne av myndighetene i dette landet. Og jeg hadde tidligere sperret prinsen inne i skipet. Alt gikk som planlagt, men ikke helt uten skader. Da beholderen med skipet ble båret ned en trapp, klarte vi ikke å holde skipet i ro inne i beholderen. Skipet fikk flere skader som vi måtte bruke tid på å reparere. Heldigvis var det ingen av mannskapet som ble skadet.

Situasjonen var dermed delvis stabil. Neste skritt var å informere hjemplaneten vår om hva som hadde skjedd. Dette overlot jeg til hoffets representant. Det var han som best kjente til slike interne ting. Men han lot meg følge med. Det var som om han ville sørge for at jeg fikk visshet om at han ikke gikk bak ryggen min. For, ja, vi var av den typen mikroer som hadde rygger. Og, så vidt jeg skjønnte, informerte denne representanten keiseren på en slik måte at mange andre samtidig ville få vite hva som hadde skjedd.

Han fortalte det kort og greit.

- Prinsen tabbet seg ut da han overtok kontroll over skipet. Dette har medført at skipet nå er sperret inne av menneskene. For å sikre tryggheten til skipet og mannskapet, blir prinsen holdt som gissel inne i skipet.

Selv var jeg i kontakt med den norske statsministeren. Og jeg tror jeg etter hvert klarte å overbevise henne om at vi faktisk var fremmede fra rommet. Matematikeren ble mer og mer overbevist. Mannskapet på skipet mitt hadde også klart å spore opp svar på to av de andre ubesvarte spørsmålene fra matematikeren. Men dette fikk vi aldri formidlet videre. Behovet var ikke der. Dessuten var det så mye annet som skjedde og som måtte følges opp.

Hoffets representant kunne fortelle om merkelige tilbakemeldinger fra keiseren. Selv fikk jeg høre direkte fra andre offiserer på hjemplaneten om at noe var i gang. Og det kunne være en fordel med en avklaring om at skipet faktisk hadde kapitulert. Etter eget ønske var vi blitt tatt til fange. Men vi hadde egentlig ikke overgitt oss rent formelt. Jeg skjønnte at dette var det neste naturlige skrittet.

Kent

Det var sola som vekte meg. Hodepinen var nesten borte. Men fortsatt følte jeg meg elendig. Jeg husket delvis det med den flygende blyantspisseren. Hadde dette virkelig skjedd, eller var det bare noe jeg hadde drømt? Eller hadde jeg kanskje vært våken og innbilt meg at det skjedde? Uansett var det på tide at jeg reduserte alkoholforbruket mitt. Jeg ble ikke avholdsmann, ikke der og ikke da. Men det var da jeg besluttet at jeg aldri mer skulle drikke meg beruset. Så langt har jeg holdt det løftet til meg selv.

Uansett måtte jeg på do igjen. Den siste halvliteren med vann var god nok grunn til det. Jeg trasket inn på badet og la med en gang merke til at plastesken var borte. Blyantspisseren så jeg intet til.

- Greit! tenkte jeg. - Da hadde jeg drømt alt sammen.

Men jeg klarte ikke helt å overbevise meg selv. Det jeg hadde opplevd, var for virkelig. Og den esken mente jeg at jeg hadde sett på badet tidligere. Jeg husket at jeg hadde satt den inn der for å samle sammen alle såperestene jeg hadde liggende. Dette kom jeg aldri i gang med. Men esken ble

stående. Og nå var den borte vekk.

Altså fikk jeg enda en grunn til å ta meg sammen. Mindre alkohol og mer orden! Slutte å ha det så rotete! Rett og slett prøve å bli litt mer voksen?

Jeg fikk stappet i meg litt frokost selv om jeg ikke var direkte sulten. Så fant jeg ut at før jeg orket å begynne med ryddingen, trengte jeg en tur i marka. Rent fysisk hadde jeg merket et visst forfall de siste årene. Selv om jeg prøvde ikke å stresse, hadde det den siste tiden blitt litt for mye jobbing og altfor lite mosjon. Noen bukser begynte å bli litt vel stramme rundt livet. Ikke verre enn at jeg fortsatt kunne bruke dem. Men disse buksene var utvilsomt strammere enn tidligere.

Jeg kledde på meg joggeutstyr. Jeg vurderte å prøve en siste skitur. Men det var jeg ikke i form til. Finne frem utstyr. Sjekke temperaturen. Smøre skiene. Nei, takk! Enklere å bare gå på bena. Og selv om jeg hadde på meg joggesko og joggedrakt, betød ikke det at jeg måtte jogge. Det var kun en rusletur jeg hadde lyst og ork til, i det minste i begynnelsen.

Da jeg gikk ut, la jeg merke til at døra ikke var låst. Litt merkelig! Men jeg antok at jeg hadde vært for full til å låse den da jeg kom hjem kvelden før. Jeg pleide normalt å låse døra hver gang jeg kom tilbake. Men, greit, da hadde jeg glemt det. Enda en grunn til å ta meg sammen.

Eller var det kanskje noen som hadde låst opp døra og tatt esken med blyantspisseren? Der og da lurte jeg litt på det. Men jeg prøvde å tenke litt kritisk.

- Hvorfor ville noen gjøre det?

Jeg innså at bare tanken på noe slikt, tydet på visse paranoide vrangforestillinger. Og så slo det meg at hvis jeg var åpen for at jeg var paranoid, var det kanskje ikke så ille. Det er bare de virkelig gale som er sikre på at de ikke er det? Men dette ble for dumt! Enklere bare å bruke dette som enda en grunn for å slutte å drikke, og heller komme meg ut på tur.

Vel ute i skogen var det bare herlig. De første kilometerne orket jeg overhodet ikke å løpe. Jeg bare gikk og nøt sola og beslutningen min om å ta meg sammen. Og det var vidunderlig å gå der og merke at hodepinen sakte forsvant.

Jeg hadde ikke rukket å bli svett da mobilen min ringte.

Der og da oppfattet jeg ikke hvem det var som var i den andre enden, og hva slags tittel han hadde. Men det hørtes veldig offisielt ut. Han spurte først om det var andre som overhørte samtalen. Jeg kunne svare benektende til det. Han kom deretter med et direkte spørsmål.

- Har du nylig hatt en opplevelse med en flygende blyantspisser?

Jeg ble litt satt ut av det. Men jeg sa som sant var.

- Ja! Men jeg trodde det bare var en drøm.

Jeg la til at jeg var ganske så forvirret, og han svarte at han hadde full forståelse for det. Han eller noen andre ville gjerne gi meg en forklaring. Men det kunne de ikke ta over telefonen. Dessuten var det noe spesielt jeg kunne hjelpe noen med. En viktig person. Noe viktig! Noe meget kritisk, og veldig viktig!

Fyren var høflig og grei. Han forklarte også at han skjønte godt at jeg ikke var helt med.

- La meg si det slik at jeg ville blitt veldig forvirret hvis du ikke var forvirret. Og du skal få en forklaring. Men den kan vi ikke ta over telefonen. Og vi er altså ganske så desperate etter din hjelp, så fort som mulig. Veldig desperate!

Vi ble enige om at jeg skulle komme ned til en parkeringsplass ved Ammerud. Jeg regnet med å være der om et kvarters tid, men jeg kom dit på under ti minutter. Der stod det allerede en stor svart bil og ventet på meg. Hadde bilen vært i nærheten allerede da jeg fikk telefonen? Jeg ble tatt imot av en annen fyr som så ganske så offisiell ut. Han hadde også på seg treningsdrakt. Men han så likevel liksom ut som en som normalt ville båret en dress.

Vi satte oss ved siden av hverandre i baksetet. Og så ble jeg kjørt ut av Oslo østover. Sjåføren så ut til å være opptatt av kun kjøringen. Så det ble til at jeg kun pratet med denne fyren ved siden av meg. Han sa rett ut at han visste ikke hvorfor han var blitt bedt om å hente meg. Han hadde også fått beskjed om ikke å spørre meg om noe som helst. Og han hadde også fått ordre om å hindre meg i å si noe om hva det var snakk om. Det endte med at vi i stedet diskuterte de siste skimulighetene lenger nordover i marka. En ganske så trivelig fyr.

Det kan jo nevnes at jeg senere sesonger traff ham noen ganger i marka. En gang fikk han låne noe skismøring av meg. Selv var jeg da både kald og svett. Altså lot jeg ham overta en tube med klister. To dager senere fikk jeg i posten en ny tube av samme type klister. Tydeligvis en meget real type.

Tilbake til det som skjedde med bilturen. Vi dro mot Kjeller og vi kjørte inn på noe jeg antok var et militært område i forbindelse med flyplassen der. Veien gikk ned en bakke og inn i et anlegg jeg ikke visste eksisterte. Eller var vi allerede inne i anlegget da vi kjørte nedover? Dette husker jeg ikke nå. Det var så mye annet som skjedde den helgen.

Da bilen stoppet opp, var det en dresskledd mann som meget raskt viste meg veien til et rom som lå enda dypere nede. Der ble jeg møtt av statsministeren.

Situasjonen var så merkelig at jeg ble litt paff. Jeg hadde jo sett både bilder av og filmer med denne statsministeren tidligere. Men akkurat der skjønnte jeg at noe var alvorlig. Hun var usminket og så rett og slett sliten ut. Bustete hår og ustelt. Hun var også kortere enn jeg trodde. Slik er det ofte med kjendiser man bare har sett bilder av tidligere.

Jeg fikk lyst til å hjelpe henne. Det var mer ønsket om å hjelpe en kvinne enn det å være en patriotisk nordmann og alt det er. Men det var hun som begynte med å takke meg.

- Takke meg for hva? spurte jeg.

- Hva husker du av det som skjedde med en blyantspisser i natt?

Jeg forklarte det jeg mente jeg husket om min forvirring og om hvordan jeg hadde plukket en blyantspisser fra luften og låst den inn i en eske. Statsministeren nikket på hodet, og fortalte rett ut.

- Det var ingen blyantspisser. Det var faktisk et romskip. Og da du gjorde det du gjorde, berget du ditt eget liv, mitt liv og faktisk alt liv på jorden.

Hva svarer man til det? Jeg tror jeg ble stående og se dum ut. Senere, mye senere, kunne denne statsministeren fortelle at jeg virkelig hadde sett temmelig dum ut. Åpen munn og stirrende øyne. Hun var også redd for at jeg trodde at hun var sprø. Men, nei, jeg trodde ikke hun var blitt gal. Hvis så var tilfelle, ville ikke de andre latt dette gå så langt. Dessuten var dette tross alt en rasjonell begrunnelse på hva som hadde skjedd. I det minste var det en rasjonell forklaring på det med flygende gjenstander som lignet på blyantspissere.

Hun forklarte også videre om bakgrunnen til det som hadde skjedd, og hvordan jeg hadde berget jorden med å fange romskipet. Det var kanskje dumt av meg. Men det eneste jeg klarte å svare med, var et litt uhøflig spørsmål.

- Og du er sikker på at ingen har arrangert dette som en spøk?

Heldigvis ble hun ikke fornærmet. Hun lo.

- Det spørsmålet kan det selvsagt være du har rett i. Men foreløpig må vi nesten anta at dette er alvor. Jeg vil heller bli gjort til narr enn å risikere at jorden blir tilintetgjort.

Denne holdningen gjorde at jeg så smått begynte å godta forklaringene. Men jeg hadde fortsatt ikke fått noe svar på hvorfor jeg nå var hentet fra turen i marka. Det var da en av de dresskledde mennene kom med en delvis forklaring.

- Siden du fanget skipet, ønsker kapteinen på skipet at du tar mottar kapitulasjonen. Det er visstnok viktig for å hindre videre farer mot jorden.

Han fortalte så tørt at dette antageligvis var det viktigste diplomatiske oppdraget noe menneske noen gang hadde fått. Og selv om han selv hadde mange år med diplomatisk erfaring, hadde han ingen konkrete råd å gi meg. Det vil si han kom med tre generelle råd i én setning.

- Tenk før du snakker, si minst mulig og hold kjeft hvis du ikke vet hva du vil si!

Gode råd som jeg har prøvd å følge også senere.

Selv prøvde jeg å summe meg litt. Det slo meg at jeg muligens ikke var riktig kledd for en slik anledning.

- Bør jeg kanskje skifte til dress og slips?

Spørsmålet mitt ble tydeligvis formidlet videre til noen andre, i et annet rom, og jeg fikk svar tilbake.

- Nei, det spiller ingen rolle! Det går greit med en treningsdress.

Jeg fikk vite at jeg ville bare høre de fremmede, altså at jeg ikke kunne se dem. Og selv om de på en måte ville se meg, hadde de ingen kulturelle referanser som gjorde at det var noen forskjell mellom treningsutstyr og en vanlig dress. Til slutt spurte jeg om jeg kunne ta en tur på toalettet først, kanskje om jeg også kunne få et glass vann. Det var i orden.

Turen på do skjedde uten problemer. Jeg ble litt overrasket over hvor primitivt det var der inne. Dette var tydeligvis fasiliteter som var beregnet for landets øverste ledelse i en krisesituasjon. Så hadde de ikke et normalt vannklosett der! Men det slo meg at hvis det virkelig var nødvendig å bruke et slikt toalett, var det ikke sikkert vanntilførselen var i orden. Smartere da å bruke en helt alminnelig og primitiv hyttedass.

Heldigvis var det noe vann der slik at jeg fikk vasket både hender og ansikt. En siste sjekk i speilet før jeg gikk ut igjen. Der hadde de allerede satt frem et stort glass vann med isbiter. God service! Det smakte godt, og jeg trengte det.

Rett før jeg gikk inn i et eget kommunikasjonsrom, var det en av de eldre fyrene som kom med det siste ordet. Det var den eneste gangen jeg hørte ham si noe.

- Der er en gylden regel for alt diplomati. Man skal aldri ydmyke eller bringe noen i forlegenhet!

Også dette jeg har prøvd å huske senere.

Inne i kommunikasjonsrommet ble jeg igjen forklart at jeg ikke kunne se de fremmede, men jeg ville kunne høre dem. Det jeg ville høre, var en stemme som ble kunstig generert fortløpende via systemet hos de fremmede. Og det de hørte, ville bli oversatt tilsvarende den andre veien. Altså kunne det være en fordel å bruke et enkelt språk.

De fremmede ville altså ikke se meg slik vi oppfattet det. Men de ville likevel observere alt jeg gjorde på en eller annen måte. Jeg fikk vite hvor mikrofon og kamera var, og hvor romskipet nå befant seg.

Foretrakk jeg å stå eller sitte?

Det var enklere for meg å sitte. Jeg stolte ikke helt på mine egne ben i en slik forbindelse. Altså fikk jeg en stol, en meget behagelig lenestol. Jeg satte meg til rette foran en mikrofon, en høyttaler, et ordinært videokamera og en boks. Inne i den boksen var visstnok esken fra badet mitt. Der og da hadde jeg en merkelig trang til å ville se denne esken. Virkelig å få vite det var den samme plastesken som noen hadde hentet hos meg. Men jeg følte også at det ville være upassende å be om slikt. Altså behersket jeg meg.

Det kameraet antok jeg var satt opp for at noen mennesker kunne følge med, eller kanskje også for å dokumentere hva som skjedde. Jeg gikk ut fra at hvis det virkelig var et romskip fremfor meg, trengte de ikke noen slike kameraer.

Noen, jeg oppfattet ikke hvem, kom med et spørsmål.

- Er du klar?

- Ja! svarte jeg.

Det vil si jeg var så klar som jeg kunne være. Jeg følte meg som general MacArthur eller Montgomery da de tok imot kapitulasjonene etter annen verdenskrig. Disse hendelsene hadde jeg lest en del om. Og jeg hadde irritert meg over hvor arrogante de var. Jeg skulle nok klare å håndtere dette minst like godt som de to generalene.

- Er du det mennesket som fanget oss tidligere i dag?

Stemmen hørtes overraskende normal ut. Jeg nøyde meg med et enkelt svar.

- Ja!

Ingen grunn til å si noe mer enn det. Kort og enkelt og helt i henhold til rådene jeg hadde fått.

- Er du villig til å motta vår kapitulasjon?

- Ja!

Nok en gang hadde jeg fulgt rådene.

- Som kaptein og øverstkommanderende på vårt skip, overgir jeg dette skipet, mannskapet og meg selv til deg.

Jeg syntes det passet å bekrefte at jeg hadde forstått dette, selv om det ble en lengre setning.

- Kapitulasjonen bekrefte herved mottatt.

Hva nå? Det ble en liten pinlig taushet. Ingen hjelp fra hverken statsministeren eller de dresskledde som stod sammen med henne. Selv fulgte jeg rådet om ikke å si noe hvis jeg ikke visste hva jeg skulle si. Heldigvis var det kapteinen i romskipet som fortsatte.

- Jeg er klar over at denne situasjonen er uvanlig for deg. Men standard prosedyre for oss er at den som aksepterer en kapitulasjon, umiddelbart bestemmer hvordan han skal straffe de som har overgitt seg.

Dette var noe som kom totalt uventet på meg. Jeg tok et blick mot noen av de dresskledde. Ingen tvil om at dette var uventet også for dem. Ingen hjelp å få der nå heller. Men er det én ting jeg har lært fra databransjen, og livet generelt, er det å spørre hvis man er usikker. Så jeg bare spurte kapteinen tilbake.

- Hvilke valgmuligheter har jeg i den forbindelse?

- Du kan gjøre hva du vil. Du kan velge å avlive bestemte individer hos oss. Og du kan velge å avlive en andel av mannskapet. Du står fritt i å velge hvor stor andel. Velger du å avlive oss alle, har vi en æreskodeks om å hjelpe deg med å ta våre egne liv.

Dette var ikke noe jeg helt likte. Og jeg tror kapteinen innså dette. Han fortsatte.

- Vår æreskodeks innebærer at jeg må minne deg om at vi hadde til hensikt å utrydde alt liv på jorden.

- Og uansett hvilken andel jeg velger, vil dette bli akseptert?

- Ja!

Kanskje jeg var naiv. Men der og da hadde jeg ikke lyst til å drepe noen som helst. Visst hadde de hatt planer om å utrydde meg og alle andre mennesker. Men de hadde handlet etter ordre. Jeg valgte å gi blaffen i prinsippene fra Nürnberg.

- Da bestemmer jeg at ingen skal straffes. Ingen skal dø. Alle skal få leve videre.

Jeg husket også hvordan mange japanere begikk selvmord etter annen verdenskrig, visstnok noen tyskere også. Kanskje jeg kunne forhindre noe slikt?

- Jeg gir også ordre om at ingen får lov til å ta sine egne liv. Hverken nå eller senere. Det er mitt bestemte ønske at absolutt ingen skal dø. Ikke nå! Og heller ikke senere!

Det ble en lang pause før jeg igjen fikk høre over høyttaleren et kort ord.

- Takk!

Hva nå? Hva med rådet om ikke å ydmyke eller bringe noen i forlegenhet? Kanskje jeg kunne komme med en aldri så liten diplomatisk vennlighet? Det var da jeg besluttet å gjøre det jeg hadde ønsket at noen allierte offiserer hadde sagt på slutten av annen verdenskrig.

- Til slutt vil jeg komme med et ønske og et håp om at dette ikke vil bli husket som da noen tapte eller vant, men som begynnelsen på et vakkert vennskap!

Ja, jeg innrømmer. Det var ganske så svulstige ord. De siste ordene hadde jeg også stjålet fra Casablanca-filmen. Men der og da mente jeg dette. Igjen fikk jeg det samme svaret tilbake, etter en merkelig lang pause.

- Takk!

Jeg følte at jeg hadde gjort mitt. Og jeg spurte så høflig.

- Er det i orden om videre kommunikasjon med dere overlates til representanter for myndighetene i mitt land?

Jeg fikk et bekreftende svar, takket høflig for meg og gikk ut av rommet. I det andre rommet la jeg meg rett ut på en sofa som var plassert der. Jeg stolte ikke helt på at jeg ville klart å holde meg oppreist. Takk pris jeg hadde valgt å sitte i en stol i forbindelse med denne kapitulasjonen.

En av de yngre dresskleddede kom ut ikke lenge etterpå. Hvem av dem det var, husker jeg ikke. De så alle like ut, og jeg følte meg ekstremt sliten. Men jeg husker godt den tørre kommentar han kom med.

- Slik jeg ser det, kunne ingen ha gjort dette bedre.

Bedre kompliment kunne vel ingen få?

Kapteinen

Dette mennesket, Kent, tok altså imot vår kapitulasjon. Det var utvilsomt en positiv overraskelse at han ikke ville ha hevn. Forbudet hans mot selvmord, berget også mange liv, i det minste mitt eget. Det å måtte overgi et skip slik jeg hadde gjort, ville normalt medført et visst press senere om at jeg skulle betalte med mitt eget liv. Men alle hadde fått ordre om å leve videre, også jeg. Og det måtte vi jo alle respektere.

Jeg fikk pratet mer med statsministeren og ble fortalt at hun ikke kjente denne Kent fra før. Vi var enige om at han hadde akseptert kapitulasjonen på en overraskende god måte.

Men fortsatt var ikke situasjonen avklart. Ville keiseren ofre sin egen sønn? Ville noen andre velge å angripe jorden for å avslutte angrepet. Noen som ville vise at de på den måten var verdige til å overta tronen?

Statsministeren og jeg ble enige om å holde kontakten. Jeg skulle formidle alt som eventuelt skjedde. Og jeg forsikret henne om at hvis jorden ble angrepet, var det en naturlig plikt for meg og mitt mannskap å forsvare denne planeten. Og siden vi hadde kapitulert og Kent hadde overlatt kommunikasjonen til statsministeren, ville jeg også lystre eventuelle ordre fra henne.

Foreløpig skjedde det intet på jorden som var av interesse. Jeg innså statsministerens behov for søvn, og lot henne få sove noen timer.

På romskipet skjedde det heller ikke mye. Reparasjonene av skadene på skipet gikk som det skulle. Det var ingen problemer med dette, bortsett fra at det ville ta tid.

Fra informasjonen i de keiserlige oppholdsrommene fant vi fort ut hvilke agenter keiseren hadde blant mitt mannskap. Disse ble anholdt. Normalt ville de ha blitt henrettet umiddelbart. Men Kents ordre var klar. Ingen skulle dø! De forsikret alle at de ville være lojale mot Kent siden jeg hadde overgitt skipet til ham. Men de hadde også full forståelse for at jeg valgte å internere dem. Jeg sørget for at de fikk god behandling.

Keiseren hadde faktisk enda flere agenter som vi ikke klarte å avsløre. De kom selv og meldte fra. Først etter at Kent hadde gitt ordre om at ingen skulle dø, våget de å gjøre det. Og siden de

insisterte på å bli internert, lot jeg dem få lov til bli sperret inne. Det var visst noe de valgte med hensyn til sin egen sikkerhet. Kanskje noen av mannskapet ville mislike tidligere dobbeltspill fra disse agentene? Jeg lot heller ikke disse frivillige fangene være sammen med de ufrivillige fangene.

Det var det som skjedde på skipet. Ingen liv gikk tapt. På vår hjemplanet hadde derimot Kents ordre ingen innvirkning. Keiseren og hans familie ble myrdet. Det ble hva dere mennesker ville kalt et blodig statskupp. Men noe blod fløt det selvsagt ikke. Mikroliv klarer seg ofte uten slike væsker, i det minste var vi ganske så knusktørre. Men resultatet ble likevel at mange døde. Det at prinsens skip var tatt til fange som følge av prinsens egen dumhet, var den utløsende faktoren. Keiseren hadde gitt ordre om å utrydde alle som hadde fått vite om dette. Men det var snakk om så mange at de potensielle ofrene i stedet valgte å utrydde keiseren og hans familie.

Dynastiet falt!

Den eneste av keiserslekten som nå levde, var prinsen om bord i mitt skip. Formelt sett var han altså ikke tronarving, ikke der og da. Han var jo altså eneste som den avdøde keiseren hadde spesifisert at ikke skulle arve tronen hvis noe skjedde. Men han var også den eneste gjenlevende fra keiserfamilien.

Hva det ville bety, visste jeg ikke der og da. Hadde det vært opp til meg, ville også prinsen ha blitt henrettet. Men ordre var ordre. Han fikk leve.

Det at han levde, forhindret muligens flere angrep på jorden. Hvis noen angrep jorden, ville de risikere prinsens liv. Hvis prinsen overlevde, ville han kunne hevne seg på de som tok denne risikoen.

Det er ikke utenkelig at Kent med sin mildhet hadde berget jorden for andre gang dette døgnet.

Men et univers uten keiser, er et ustabil univers. Hvem skulle nå bli keiser? Normalt ville det være en av de øverste offiserene. Men ingen ønsket den rollen. Etter et hvert statskupp, pleide nye keiserdømmer å være svært kortvarige, spesielt hvis keiseren kom fra det militære.

Det at arveprinsen var blitt erklært som ikke å være tronarving før reisen, gjorde ting ble litt enklere for mange offiserer. Alle offiserer er som oftest fanatisk lojale til keiseren, i det minste vil de gi uttrykk for å være det. Men denne prinsen var jo som nevnt den eneste som den døde keiseren hadde gitt klar beskjed om at *ikke* skulle arve tronen. Det var derfor ingen som ville ha ham som ny keiser.

På min hjemplanet var det mange som mente de burde bli ny keiser. Hvilken begrunnelse de brukte for dette, vet jeg ikke. Og de rakk knapt å stå frem med sine krav, før også de ble myrdet. Minst syv slike kandidater stod frem, og forsvant like etterpå. Det var rimelig klart at den neste keiseren måtte komme fra en annen planet.

Ingen offiserer ønsket heller å utnevne noen andre offiserer til ny keiser. For de visste at den nye keiseren da ville kunne føle seg truet av andre offiserer senere. Bare det å være redd for at andre skulle være redde for noen, kunne sette i gang nye myrderier.

Men det var viktig å bli enige om en ny keiser så fort som mulig. Dette maktvakuemet begynte allerede nå å medføre ustabilitet enkelte steder. Det var nok av sivilisasjoner som ville være uavhengige og som allerede begynte å gjøre opprør. Andelen var forsvinnende liten. Men med tanke på hvor enormt mange sivilisasjoner det var snakk om totalt, ble den lille andelen til sammen et ganske så stort tall. Jo lenger tid det tok før en keiser var på plass, dess mer ville det kunne rakne.

Foreløpig hadde vi en kommandostruktur som gjorde at opprørene ble slått ned. Men opprør et sted, medførte ofte opprør et annet sted.

I denne kaotiske prosessen ble også jeg spurt om jeg ville være keiser, selv om jeg var av samme rase som den forrige keiseren. Det fristet ikke! Og jeg forklarte at kapteinen på et skip som har overgitt seg, bør ikke belønnes med å bli keiser. Jo, jeg var enig i at overgivelsen var prinsens egen skyld. Men likevel ble vi etter hvert enige om at jeg passet ikke. Selv uten overgivelsen, hadde jeg nok valgt ikke å bli keiser.

Men siden skipet hadde overgitt seg til et menneske, hva med et menneske som keiser?

Et makroliv som keiser? Det hadde vi hatt tidligere. Det var nesten en rutine at keiserdynastier vekslet mellom makro og mikro. Ingen fast rutine, men det var som oftest det som hadde skjedd.

En keiser fra en såpass primitiv planet? Det kunne gå. Det ble til at jeg reklamerte litt for jorden med tanke på hva de hadde fått til. Sonder til andre planeter. Mye musikk som i det minste makroliv kunne sette pris på. Enkelte deler av matematikken var såpass avansert at det var bedre enn noe annet i universet, i det minste slik jeg hadde oppfattet det. Jeg la til at det som oftest var snakk om litt sære emner som få eller ingen andre hadde brydd seg om å studere. Men likevel! Det var visstnok flaks at vi klarte å svare på noen av de spørsmålene som den matematikeren kom med.

Vi ble enige om at et menneske kunne være keiser. Men hvem?

Statsministeren hadde våknet og ble informert om problemet. Hun innså fornuften med å ha en jordisk keiser. En keiser som ikke var fra jorden, ville fort bli fristet til å utrydde jorden. Han måtte jo vise at han klarte det den forrige keiseren ikke klarte.

Statsministeren var meget motivert til å få en menneskelig keiser.

Ville hun selv overta tronen, altså bli keiserinne? Hun innså at dette var en mulighet, men foretrakk å være en såkalt folkevalgt politiker. Hun sa seg villig til å bli keiserinne hvis det måtte til for å berge jorden. Men da var det noen i offiserskorpset som protesterte. De ville ikke ha en kvinnelig leder. Ja, også i resten av universet er det ofte snakk om hankjønn og hunkjønn. Og som oftest er det hannene som bestemmer. Og så lenge noen av disse ikke ville ha en kvinnelig leder, var den løsningen utelukket der og da. Statsministeren så ikke direkte skuffet ut. Litt oppgitt, kanskje? Men slettes ikke skuffet.

Hva med kongen av Norge? Det kunne kanskje gå. Men da dette ble nevnt som en mulighet, dukket det opp et nytt problem. Keiseren av det kjente universet ville også være keiser over hele jorden. Ville resten av menneskeheten akseptere at en norsk konge ble deres keiser?

Det ble mye frem og tilbake i forbindelse med dette. Selv mente jeg at jeg kunne tvinge menneskeheten til å akseptere hvem som helst som keiser. Men det igjen ville ikke være akseptabelt for offiserskorpset på hjemplanet. De kunne ikke akseptere en keiser hvis han ikke var akseptert av menneskeheten.

Jeg forklarte hvordan jorden var delt inn i uavhengige enheter. Både statsministeren og hennes medarbeidere hjalp meg med dette.

Til slutt kom vi frem til en mulig løsning. Det var håpløst å få hele menneskeheten til å bli enig om en keiser i løpet av noen timer. Men så lenge lederne for minst halvparten av menneskeheten godtok en keiser, var det godt nok. Disse lederne måtte også være ledere for minst halvparten av verdens militære styrker.

Så fulgte noen meget hektiske timer med intens diplomatisk aktivitet. Lederne i USA, Tyskland, Storbritannia, Russland, Kina, India, Brasil og Israel ble kontaktet. Sammen utgjorde de over halvparten av jordens befolkning og minst halvparten av jordens militærmakt. Hvor presise de beregningene var, vet jeg fortsatt ikke. Jeg vet ikke gang om dette stemte. Men det var godt nok for offiserene på hjemplaneten.

Så kom problemet med å forklare disse jordiske lederne om hva som hadde skjedd og hvilken løsning som var nødvendig for å berge både keiserriket og jorden.

Vi klarte det. Noen av dem var svært skeptiske og vi brukte flere timer på å overbevise dem. Vi måtte komme med både matematiske, fysiske og kjemiske svar som overbeviste utvalgte vitenskapsmenn i de forskjellige landene. Vi måtte også bruke enkelte triks som å slå på lysene i rommet der noen statsledere satt. Vi vurderte også å ta en tur til de forskjellige delene av jorden for at lederne i det minste kunne se det flygende romskipet med egne øyne. Men det slapp vi. Selv ble jeg imponert over den indiske statsministeren som godtok situasjonen uten noe om og men.

- Min norske kollega ville vel aldri lyve om slikt? Altså stoler jeg på henne.

Dermed fulgte både den brasilianske presidenten og den israelske statsministeren. Presidenten i USA løste de siste problemene med en snedig formulering.

- Hva om vi godtar en keiser under forutsetning av at dette ikke er en spøk?

Dermed fikk vi aksept fra statsministeren i Storbritannia og forbundskansleren i Tyskland før presidentene i Russland og Kina fulgte etter.

Men en ting er hva lederne ble enige om der og da. Hva med befolkningene i de forskjellige landene? Ingen av lederne hadde lov til å gi fra seg myndighet på den måten. Men de innså at det ville ta for lang tid å få slik aksept. Det å forandre grunnlover er ikke gjort i løpet av noen timer. Og siden det var snakk om en krisesituasjon, innså alle at de hadde både rett og plikt til å bryte sine egne lands grunnlover.

Vi ble først enige om to punkter.

1: Grunnet tidspress og faren mot jorden, aksepterte alle lederne en jordisk keiser over både jorden og det kjente universet. Men altså kun hvis dette ikke var en spøk.

2: At jorden og universet hadde en slik keiser, skulle så lenge som mulig holdes hemmelig for resten av jordens befolkning.

Det siste punktet var ikke alle offiserer på hjemplaneten glade i. Men de innså at dette var det beste vi klarte å få til nå. Da var det bare ett spørsmål igjen.

3: Hvem skulle være keiser?

En norsk keiser var selvsagt en mulighet. Det var jo i Norge at skipet hadde overgitt seg. Den israelske statsministeren nevnte også at både den siste lederen av Folkeforbundet og den første lederen av FN begge hadde vært norske. Den norske kongen ble nevnt enda en gang. Statsministerens ektemann dukket også opp som en mulighet. Noen av lederne hadde hilst på denne ektemannen tidligere, og de likte ham godt. Men de likte ikke helt å overlate makten til mannen til en norsk statsminister. Dessuten visste de også litt om hans politiske meninger. Og de var såpass uenige at de foretrakk noen andre. Dessuten var han på en tur i utlandet akkurat da. Det ville være visse praktiske problemer med å kontakte ham på en sikker måte. Umulig var det ikke, men det kunne blitt vanskelig.

Noen av statsministerens medarbeidere hadde visstnok allerede prøvd å ringe ham for å teste om det var mulig. Men de hadde ikke klart å få kontakt.

Kongen? Det ble enighet om at vi kunne i det minste spørre ham. Men det gikk ikke. Det var en av statsministerens medarbeidere som kunne fortelle at noen timer tidligere hadde kongen blitt lagt inn på sykehus grunnet en hemmelig behandling. Akkurat da lå han i full narkose på et operasjonsbord. Det ville ta mange timer før han kunne bli spurt, for mange timer.

Da var det at jeg kom med mitt forslag.

- Hva med han Kent som fanget oss i første omgang?

På dette tidspunktet var statslederne så slitne at jeg tror de hadde godtatt nær sagt hvem som helst. Likevel brukte jeg litt tid på å skryte av ham. Denne Kent hadde tross alt berget alt liv på jorden, minst én gang. Han hadde visst imponerende diplomatiske evner da han tok mottok kapitulasjonen. Hans mildhet i den forbindelse hadde antageligvis berget jorden nok en gang.

Jeg prøvde å være ærlig i min ros av Kent.

- Han hadde utvilsomt flaks da han erobret mitt skip. Men seier er seier, og tap er tap. Dessuten er det vel ikke bare hos oss at de som taper prøver å bortforklare sine nederlag?

Dette ble mottatt med det merkelige hos menneskene som kaltes latter. Jeg tolket det positivt. Men jeg fikk også, der og da, en slags negativ følelse. Menneskene var vel ikke så primitive at de lar slike reaksjoner avgjøre viktige spørsmål?

Blant mitt mannskap hadde jeg en språkekspert, Kokino. Hun avbrøt tankene mine med et spørsmål om hun kunne komme inn på sambandet. Jeg lot henne gjøre det.

- På et språk har dere mennesker et utsagn om at *you can't argue success*. Det er vel muligens relevant i denne situasjonen?

Der og da skjønnte jeg ikke poenget. Men det gikk visst ut på at har man suksess, så har man det. Og det kan man ikke argumentere mot. Og jeg skjønnte at dette budskapet nådde frem. Mulig språkeksperten avgjorde det hele med sin kommentar.

Selv nevnte jeg ikke noe om at Kent var en rotekopp.

Hvorfor skjulte jeg akkurat dette? Vet ikke! Kanskje fordi jeg også var sliten og lei? Jeg visste at alle

disse statslederne begynte å bli slitne. De ønsket en løsning. Skulle jeg nevnt noe negativt om Kent, ville de kanskje ikke godtatt ham likevel. Dessuten visste jeg ikke hvor relevant det var. Var det kanskje normalt at folk var rotete? Var dette en positiv eller negativ egenskap?

Uansett tok jeg ikke opp akkurat det temaet. I ettertid er jeg glad for det.

En annen ting jeg unnlot å nevne, var det med strømper av forskjellige farger. Dette var ikke noe jeg valgte bevisst. Jeg bare tenkte ikke på det, der og da. Jo, jeg var nok også litt sliten.

Statsministeren innrømmet at hun visste lite om Kent. Men også hun var litt imponert, spesielt med tanke på hans unge alder. Hun visste at alternativet til Kent som keiser, var at hun måtte spørre sin ektemann. Selv var hun overbevist om at han ville takke ja hvis hun bad ham om det. Men hun var glad hvis hun kunne slippe å gi ham det valget. Dessuten hadde de en avtale i ekteskapet om at hun aldri skulle blande ham inn i politikken.

Så kom hun med en lettere humoristisk kommentar som gjorde at ektemannens kandidatur forsvant ut av diskusjonen.

- Er dere virkelig sikre på at dere ønsker meg som keiserinne?

Igjen latter og igjen det merkelige at slike irrelevante ting kunne avgjøre viktige spørsmål på grunn av såkalt humor.

Men så, endelig, kom det som avgjorde saken. Mine medarbeidere hadde ofte svar på ting før spørsmålene ble stilt. De som hjalp statsministeren, var ikke noe dårligere i så måte. En av dem stakk innom og gav statsministeren et papir. Det var noe han hadde funnet om Kent. Statsministeren overtok ordet.

- Her har jeg noe som kanskje er litt relevant. Det er utskrift fra en blogg. Et bilde av et oppslag som noen hadde tatt et bilde av.

Kort fortalt hadde Kent tidligere funnet noen pengesedler. Han hadde deretter satt opp noe på en oppslagstavle om dette. Noe om at han hadde funnet penger og prøvde å få tak i rette eier. Bloggeren fortalte om hvordan hun kjente den gamle damen som hadde mistet disse pengene. Og hun kunne fortelle at Kent hadde gitt sedlene til damen, og at han nektet plent å ta imot den minste belønning som følge av dette. Det vil si at den gamle damen hadde klart å spandere kaffe på Kent. Men det kunne være at han bare hadde akseptert det for å være høflig.

Statsministeren fikk et nytt papir i hånden.

- Og nå har noen ringt både med denne bloggeren og den gamle damen. Historien ser ut til å være sann. Og den gamle damen skrøt veldig av hvor hyggelig Kent hadde vært.

Den indiske statsministeren kommenterte.

- Nå vet jeg ikke hvor god Kent vil være som keiser. Men det virker i det minste som om han er en ærlig, snill og rettskaffen fyr. En mann som gjør slikt uten baktanker, er i det minste en jeg kunne tenke meg som keiser.

Presidenten i USA kom med en tørr kommentar.

- Vi kan i det minste anta at han uansett ikke hadde noen baktanker den gangen om senere å bli keiser over universet?

Jeg må innrømme at jeg, der og da, slettes ikke skjønnte alle detaljene i denne diskusjonen. Jeg visste delvis hva penger var. De fleste sivilisasjoner i keiserriket brukte slikt eller noe lignende. Men selv hadde jeg aldri hatt noe å gjøre med den slags. Uansett skjønnte jeg at alle disse politikerne der og da ble enige om å velge Kent som keiser. Det var godt nok for meg.

Det var sent søndag ettermiddag. Endelig var det blitt enighet om betingelsene for en ny keiser og hvem det skulle være. Et diplomatisk råkjør hadde medført enighet blant jordens fremste ledere og alle de øverste offiserene i universet.

Det gjenstod bare én liten detalj. Ingen hadde spurt den nye keiseren om hva han mente om dette.

Kent

Det var fortsatt mange timer med sol da jeg ble kjørt hjem på lørdag. Jeg tok meg litt mat før jeg tok en ny tur ut. Denne gang for å handle litt. Og denne gangen ble jeg ikke forstyrret.

Vel hjemme klarte jeg ikke å konsentrere meg om noe mer fornuftig enn å begynne å rydde. Rydde og kaste, rydde og kaste! Jeg var fast bestemt for at neste gang jeg fikk uventet besøk, skulle jeg ikke være flau over hvordan det så ut hos meg.

Jeg kom så langt at jeg fikk vasket enkelte gulv før jeg la meg for kvelden.

Søndag morgen tok jeg en ny tur i marka før jeg fortsatte ryddingen og renholdet. Leiligheten var nesten presentabel da jeg lagde meg en kraftig middag. Og, nei, jeg tok ikke noe alkohol til det måltidet.

Men da jeg etter maten satte meg ned i godstolen, vurderte jeg å ta et glass whiskey til kaffen. En aldri så liten belønning for å ha vært en flink gutt?

Men før jeg kom så langt, ringte telefonen. Det var statsministeren! Kunne jeg komme ned til Kjeller enda en gang? Så raskt som mulig! Det var noe jeg måtte følge opp fra gårdsdagen. Noe meget viktig.

Jeg foreslo at siden jeg visste hvor det var, kunne jeg ta min egen bil. Men det var visst både sikrere og raskere om jeg ble hentet av politiet. Helt greit for meg. Jeg hadde aldri tidligere sittet på i en politibil, hverken frivillig eller ufrivillig.

Jeg kledde raskt på meg. Det var bare snakk om å ta på meg sko og en jakke. Da jeg kom ned på gata, stod det allerede to politimotorsykler og en politibil og ventet på meg. En politikvinne kom med et kort spørsmål mens hun åpnet bakdøra på bilen.

- Ditt navn?

- Kent!

- Greit!

Uten noen flere ord satte jeg meg inn. Så kjørte vi bortover med fulle sirener, med to motorsykler foran. Også de med sirener. Det var jo litt gøy, da!

Jeg kom på at jeg hadde glemt å ta med kaffekoppen. Men jeg så en termos mellom setene der fremme. Jeg spurte forsiktig om jeg kunne få en slurk. Og det fikk jeg, med en liten kakebit. Den kaffen hadde nok ligget lenge i termosen. Men der og da smakte den rett og slett herlig. At kaken var tørr, var også helt i orden. Det hadde kanskje mest å gjøre med omstendighetene. Statsministeren hadde spurt om jeg kunne komme. Jeg ble hentet av en politibil med to politikvinner. Og jeg ble fraktet med blålys og sirener. Attpåtil fikk jeg servering underveis. Der og da følte jeg meg veldig viktig.

Men jeg syntes nesten litt synd på politidamene. Jeg satt på høyre side i baksetet. Derfor var det mest sjåføren jeg kunne studere. Hun konsentrerte seg om trafikken, men kastet av og til noen blikk i sladrespeilet. Det var som hun lurte på hvem det egentlig var som de fraktet på denne måten. Eller var hun bare en god sjåfør som likte å følge med?

Jeg kunne nok ha svart på spørsmålet om hvem jeg var. Hadde hun derimot lurt på hvorfor jeg ble hentet, ville jeg vært svar skyldig. Men jeg sørget i det minste for å takke både for transporten og serveringen. Jeg fikk også rost sjåføren for kjøringen. Det er ikke ofte man opplever sjåførere som klarer å treffe all gearingen helt perfekt. Det virket som om hun satte pris på den kommentaren.

I kriserommet møtte jeg igjen de forskjellige medarbeiderne til statsministeren. De så slitne ut i ansiktene. Men jeg var likevel imponert over hvordan de så ut. Velstelte hår. Nybarberte. Alle klærne så ut som om de var nye. Jeg lurte om de hadde fått nye forsyninger av klesplagg, eller om de hadde slikt liggende. Men fant jeg ut at det var ikke av de ting jeg skulle spørre om. Ingen av dem virket spesielt motiverte for småprat.

I stedet fikk jeg beskjed om at det var snakk om en ny konferanse nå. Med flere folk denne gangen. Viktige folk!

Før jeg gikk inn i kommunikasjonsrommet, ble jeg spurt om jeg ville skifte. Siden dette var en konferanse med flere viktige personer, mennesker, passet det seg ikke helt med de slitte klærne mine. De hadde allerede lagt frem skjorte, slips og jakke. Alt var i min størrelse! Slipset var litt gyselig, men det var greit. I det minste mente de andre at det var akseptabelt. Noen bukse var det visst ikke så farlig med. Med tanke på at jeg hadde på meg en delvis fillete joggebukse, fikk jeg en oppfordring om å bli sittende under hele konferansen.

Inne i kommunikasjonsrommet traff jeg igjen statsministeren. Hun hadde tydeligvis fått stelt seg litt. Likevel så hun enda mer sliten ut nå. Men hun tok seg sammen, og hun ønsket meg nok en gang velkommen.

Jeg så også det samme opplegget med både mikrofon, høyttaler, kamera og kassen. Men nå var det to stoler foran dette, ikke bare én. Og nå var det ti skjermer der.

- Det er litt flere du skal få lov til å snakke med, sa statsministeren. - Noen av dem kjenner du kanskje til allerede?

Vi satte oss ned og forbindelsene kom opp. På to av skjermene så jeg både ansiktene til statsministeren og meg. De åtte andre skjermene andre viste noen meget kjente ansikter. Statsledere fra forskjellige land i verden. Pinlig nok visste jeg ikke hvem som da var statsminister i India. Og presidenten i Brasil husket jeg heller ikke navnet på.

Heldigvis var ikke dette noe problem. Under hver skjerm var det både flagg, navn og tittel. Dessuten tok statsministeren ordet, på engelsk, og satte i gang en presentasjonsrunde. Det var litt merkelig hvordan alle antok at jeg kunne engelsk. Men for alt jeg visste, hadde de kanskje sjekket både skolekarakterene og de engelskspråklige websidene mine.

Jeg satte pris på at hverken hun eller de andre tok det som gitt at jeg visste hvem de forskjellige var. Det var en merkelig opplevelse.

- This is the president of ... mister ...

- This is the prime minister of ... madam ...

Hver gang noen svarte med *good evening*, ble det tent et lite lys rundt skjermen. Ikke dumt! Lettere å følge med på hvem som sa hva. Litt pussig å tenke på at det slettes ikke var aften hos alle statslederne. Men de tilpasset seg sitt publikum. De tilpasset seg meg.

Kapteinen på romskipet ble også presentert. Han var foreløpig navnløs. Men det kom en forklaring, på norsk, samtidig som lyste opp ved siden av hullet i boksen.

- Jeg har også et navn, men det klarer foreløpig ikke systemet å oversette.

Alle menneskene lo. Dermed ble det litt kaos med lysene under de forskjellige skjermene. Når noen lo ekstra høyt, ble det tent et lys under den tilhørende skjermen, Og dermed lo andre av igjen dette. Litt absurd at dette ble ansett som komisk, spesielt i den situasjonen. Men det virket som om det hjalp på humøret.

Jeg skjønnte også at hver gang noen snakket, ble det oversatt fortløpende til forskjellige språk. Men alle menneskene prøvde å bruke engelsk. Det var bare når de var i tvil om enkelte ord og uttrykk, at de trengte hjelp fra oversetterne.

Også jeg brukte engelsk da jeg ble bedt om å presentere meg selv. Jeg sa hvem jeg var, og la også til at jeg hadde ingen tittel.

- I'm neither president, nor prime minister, nor captain.

Igjen en ny latter. Men det var en høflig og forsiktig latter. Ingen lys ble tent under noen av skjermene denne gang. Jeg følte meg litt mindre nervøs. Jeg la også til at jeg hadde ingen anelse om hvorfor jeg fikk denne æren av å møte noen som enten var president, statsminister eller kaptein. En forbundskansler var det også der.

Jeg brukte også et triks jeg lærte da jeg hadde hjulpet noen med brukergrensesnittet til en bildetelefon. Det hadde jeg gjort i en bygning bare noen hundre meter unna. Trikket var å ikke se på skjermene, men heller feste blikket inn i kameraet! Da oppfattes det som om jeg ser inn i øynene på folk. Dette la jeg merke til at ingen av de andre gjorde. Men selv foretrakk jeg å gjøre det på denne måten, i det minste når jeg selv pratet. Jeg var slettes ikke vant til å snakke med kapteiner fra verdensrommet eller klodens statsledere. Enklere da å henvende meg til en kameralinse. Og jeg prøvde å snakke både sakte og tydelig.

Uansett var det ikke så mye jeg hadde å si. Jeg hadde fortsatt ingen anelse om hvorfor jeg var blitt bedt om å komme. Det vil si jeg visste jo delvis noe om bakgrunnen. Og en av dem jeg snakket med, var jo tross alt den samme kapteinen fra rommet som jeg hadde snakket med tidligere.

Statsministeren hadde jeg også snakket med dagen før. Og nå snakket hun plutselig norsk. Det hun hadde å si, var først og fremst rettet til meg. Det var imponerende hvor få ord hun brukte på dette. Grunnet det jeg hadde gjort tidligere i helgen, var det gamle keiserdynastiet nå blitt styrtet. Universet trengte en ny keiser. De var blitt enige om at jeg var den beste kandidaten. Jeg var også den eneste de hadde klart å bli enige om. For å sikre jordens eksistens, var det nødvendig at jeg ble keiser. Var det greit for meg?

Hun la også til noe om at ingen visste sikkert om jeg var kvalifisert. Men dette ville vært tilfelle også for alle andre mulige kandidater. De hadde i det minste funnet mye positivt om meg. Dessuten hadde jeg jo berget jorden minst én gang allerede denne helgen. Og ved å takke ja til tilbudet, ville jeg muligens berge jorden enda en gang.

- Som du skjønner, håper vi inderlig at du takker ja.

Min første tanke var å si hverken ja eller nei. Jeg er kanskje litt gammeldags. Men når en dame spør om hjelp, skal man prøve å hjelpe. Og når verdens mektigste statsledere spør om hjelp, så bør man i det minste vurdere å hjelpe til. I det minste bør man ikke være negativ når det er snakk om jordens overlevelse. Å si tvert nei, ville derfor være feil, spesielt også med tanke på at mitt eget liv ville være i fare på den måten.

Alt i alt var dette et enkelt valg. Det å bli keiser var kanskje ikke så positivt. Men det å bli utryddet sammen med resten av menneskeheten, var utvilsomt negativt.

Men det å si ja med gang, følte også feil. Det var som om det ble forventet at jeg skulle la meg overtale. Det første jeg gjorde, etter å ha grunnet litt på dette, var å henvende meg til verdens statsledere, en etter en.

- Er dette virkelig noe du ønsker?

Jeg glemte å bytte over til engelsk. Eller var det mer det at jeg ville være sikker på hva jeg spurte om? Heldigvis gjorde oversetterne jobben for meg. Og hver av lederne bekreftet at de ønsket meg som keiser.

Så henvendte jeg meg til kapteinen, denne gang med et mer utfyllende spørsmål.

- Er dette noe du også ønsker, og er du villig til å bistå meg hvis jeg takker ja.

Han bekreftet dette, og kom en liten begrunnelse.

- Jeg må nesten det siden det var jeg som foreslo deg.

Jeg takket for det siste i en nøytral tone. Jeg visste ikke selv om jeg var glad eller sur over dette. Og så det siste spørsmålet til den norske statsministeren. På en måte var hun fortsatt min leder.

- Er dette noe du som norsk statsminister også gir tillatelse til?

- Ja, svarte hun.

Da var det ikke mer jeg kunne gjøre for å utsette valget. Jeg lot som om jeg tenkte meg grundig om mens jeg egentlig bare prøvde å få kontroll på stemmen.

- Da aksepterer jeg herved å bli utnevnt som keiser!

Dette ble møtt med spontan applaus fra både statsministeren og lederne på de forskjellige skjermene. Det var ikke snakk om den lange applausen, men den var spontan. Og den virket oppriktig. Som om de var takknemlige. Uansett virket de alle slitne. Endelig kunne de slappe av. Få sovet litt. De ønsket meg alle sammen lykke til før de takket for seg og forbindelsene ble brutt.

Deretter var det kun den norske statsministeren, kapteinen og jeg som snakket sammen. Vi ble enige om at kapteinen skulle prioritere å følge opp dette valget med å informere resten av universet. Han og jeg skulle ta en ny prat klokken 10:00 formiddagen, norsk tid, dagen etter.

Statsministeren og jeg ble enige om at jeg inntil videre skulle disponere dette rommet. Og at hun ville sørge for all mulig hjelp som jeg kunne trenge. Hva den hjelpen skulle bestå i, visste ingen av oss.

Transport til dette kommunikasjonsrommet? Jeg sa jeg kunne sykle eller ta egen bil. Men statsministeren insisterte på at det var tryggere om hun sørget for transport. Men vi ble enige om å prøve å bruke litt mer anonyme biler i fremtiden.

Andre ting? Kontakt med de andre statslederne? I første omgang fikk jeg tre telefonnumre og to e-postadresser jeg kunne bruke for å kontakte henne og hennes kontor direkte. Hun skulle senere få tak i numre og adresser til de andre lederne. Lenger kom vi ikke i den omgangen.

Hjemover fikk jeg sitte på sammen med statsministeren. Denne bilen var ganske så stor og svart og med sotede vinduer. Ingen grunn til å vekke unødvendig oppmerksomhet. Av samme grunn ble vi enige om at det beste var at jeg hoppet av litt bortenfor der jeg bodde. Så mye snakk ble det ikke under resten av turen. Statsministeren sovnet. Og hun fortsatte å sove da jeg ble sluppet av.

Hjemme var det bare å helle ut den kalde kaffen og lage en ny. Jeg skulle akkurat til å ta meg en kopp da en av kameratene mine ringte. Han takket for turen på byen to dager tidligere.

- Skjedde det noe mer spennende for deg i helgen?

Jeg likte ikke å lyve. Men der og da fant ut at det var best å svare litt unnvikende

- Det er ikke mye man orker etter en slik kveld på byen. Og du da?

Og så bare pratet vi et kvarters tid om helt hverdagslige ting. Jeg tror jeg hadde godt av det.

Etterpå ble jeg sittende å tenke over det som hadde skjedd. Hvorfor hadde jeg egentlig takket ja til å bli keiser? En ting var selvsagt at jeg ville hjelpe til med å beskytte jorden fra en mulig utslettelse. Greit nok å berge noen milliarder liv på den måten, spesielt når mitt eget liv var blant disse milliardene. I så måte var dette et enkelt valg. Men var dette den egentlige grunnen?

Det at de mektigste statsledere på kloden bad meg om å bli keiser, påvirket meg selvsagt også en smule. Men, nei, det var heller ikke derfor jeg takket ja.

Så hvorfor takket jeg ja til noe jeg overhodet ikke følte meg kvalifisert for? Jeg prøvde å være dønn ærlig mot meg selv. To kvelder før var jeg altså deppa fordi jeg ikke fikk plukka opp noen damer ute på byen. Men så fikk jeg like etterpå plutselig en mulighet til å bli en særdeles viktig, berømt og mektig person. Jeg orket ikke tanken på å takke nei til noe slikt med tanke på flere byturer. Er det noe damer faller for, er det nettopp viktige, berømte og mektige menn. Og nå var jeg blitt nettopp det. For noen timer siden hadde jeg presentert meg med selv å si at jeg ikke hadde noen tittel. Nå var jeg blitt keiser over hele det kjente universet, hva nå enn det betød. Jeg var blitt en mektig mann, og en viktig mann.

Men berømt? Nei! Alt dette skulle jo være så fordømt hemmelig. Ville det være noe poeng å dra ut på byen som universets hersker hvis ingen av damene visste at jeg var nettopp det? Jo, kanskje jeg selv ville få den nødvendige selvtilliten av å vite dette? I det minste ville jeg ha en trøst neste gang noen damer gav meg det vanlige negative blikket.

- Dumme jente! Du skulle bare visst hvem du nå takket nei til!

Det var da jeg innså at disse spekulasjonene ble for dumme. Jeg hadde latt meg overtale, jeg hadde

takket ja, og jeg var blitt keiser. Så langt er det vel heller ingen som har spurt noen keiser om hvorfor han ønsket å bli keiser?

Uansett var jeg trett.

Da jeg la meg, sovnet jeg overraskende fort. Det var bare én ting jeg ble liggende litt å irritere meg over. Jeg kom på en episode fra da Napoleon vendte tilbake til Paris etter eksilet på Elba. Samme kveld utnevnte han en fyr til sjef for et eller annet. Politiet? Denne fyren trodde han skulle imponere keiseren da han svarte.

- Jeg begynner i morgen tidlig.

Keiser Napoleon hadde en tørr kommentar til akkurat det.

- Du begynner nå!

Jeg gikk altså glipp av muligheten til å bruke et tilsvarende svar. Men hvorfor irritere seg over at jeg ikke fikk oppført meg klysete? Dessuten var det ikke noe poeng i å kopiere for mye fra den tidligere keiseren i Frankrike. Svaret til Napoleon kom bare nitti dager før han møtte sitt Waterloo.